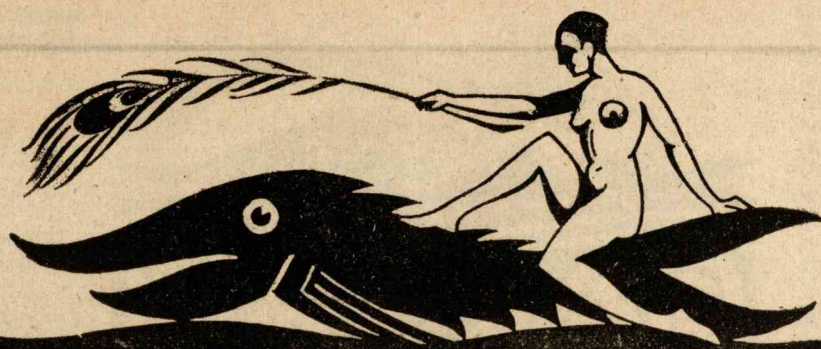

28 oldalas illusztrált szám!

7. évf. 12. sz.

Ara: 20 lei, Bukarestben 25, 3 ckor., 8 dinár

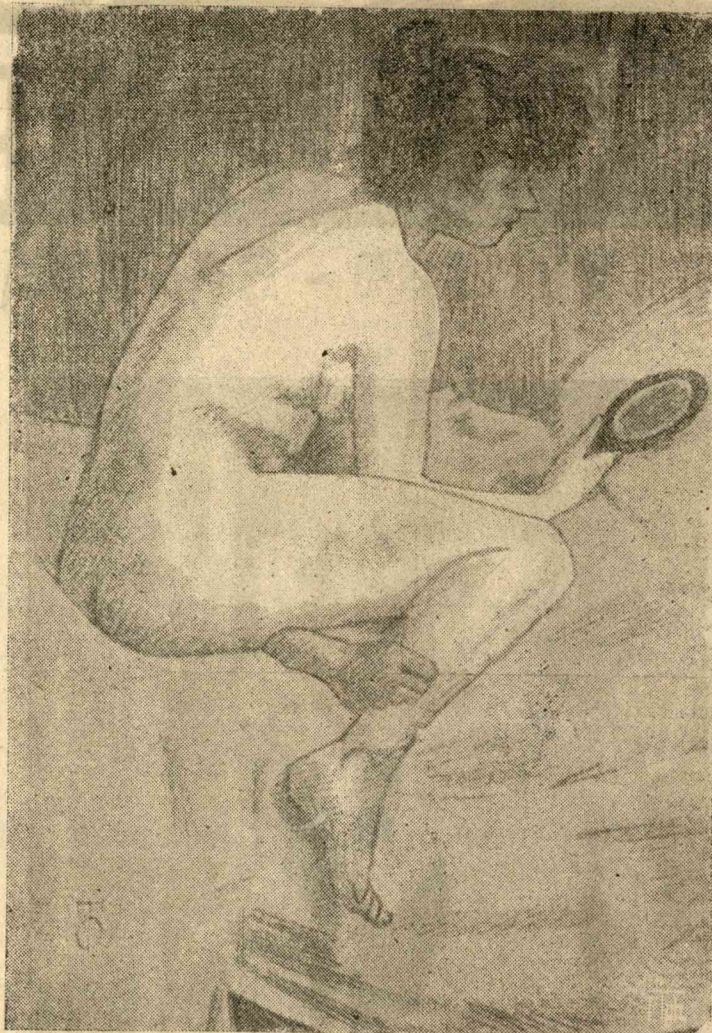
KAVIAR

KULTURA - MŰVÉSZET - HALADÁS - ÉLET

Játék a tűzzel

— Buttyán Vilus reprodukciója —

Leány a tükörrel
Nagy Elek eredeti ceruza rajza

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márká
Olaszországban „ 40 lira
Magyarországon „ 19 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.
Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucarestben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilos

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

A l i k ő r

Irtá: Karácsonyi Aladár

Gyöngyösi László még csak hetedik gimnáziumi tanuló volt, mikor először lett halálosan szerelmes. Az örülésig belebolondult Fekete Ibykébe. Iby egy feltűnően szép, barna, pajkos leányka volt, a tanítóképző intézet szorgalmas tanulója. Karcsu, hajlékony, kreol teste volt, a nemi fejlődés első szakában. Bimbói csak most kezdtek kipattanni és ereiben új, frissebb és melegebb vér ömlött.

Bár a fülig szerelmes diák elég érthető jelét adta már forró vonzalmának, Fekete Iby ezt sehogysem akarta megérteni, sőt inkább úgy viselkedett, mintha egy cseppet sem volna neki szimpatikus ez az érdekes, barna-arcu, lobogószemű fiu.

Mig végre Laci kijátszotta az utolsó ütköztetését is, vagyis egy képeslapon megírta nyíltan mélységes, kínzó, nagy szerelmét csengő rimekben.

Egy egész éjjelt töltött a diák a kis íróasztala előtt, a bizalmas, barátságos zöld lámpaellenzön átszüremelő vil-

lanyfény mélyén, erotikus, bűnös képzelésekbe elkéjelegve, miközben azt a verset írta. Szinte látta Iby nedves, nagy szemét, amelyekben annyi nagylányos, kíváncsi kérdések rejtőztek, kreolszínű testét, ahogy lehullott róla egyenként a ruha és ő teljesen csupaszon, felfehérlőn, remegő idomokkal rajzolódott képzelete elé.

— Milyen különös az Iby, milyen szépséges, — gondolta magában Laci és kezét homlokára szorította, amely égett és lüktetett a szerelem forróságától. Az órára nézett. Reggel négy óra volt, a nap még valahol a hegyek mögött nyugodott. Felemelte a takarót és belevetette magát az ágyba. Ibyről álmodott.

Iby megkapta a képeslapot és úgy találta, hogy a vers, Ady Endre által íródott s így csak irodalmi értékkel bír; a szerelmes célzatokat nem akarta észrevenni benne. Legfeljebb azon botránkozott meg, hogy miért van az alá a vers alá Gyöngyösi László írva.

És a szerelmes diák hiába

várta a hatást, hiába állt mindig a sétatér sarkán, amerre az iskolából kijövő Fekete Iby szokott hazajárni, mert még csak nem is mosolygott az a szivtelen leányra, mikor a köszönését fogadta. Hiába mászkált a szép fruska után, hasztalan meredt a szoknya alól fellengő rózsás combokra és a feszülő flórharisnyákra. Sőt utóbb a leány nem is ment arra, hogy ne találkozzék vele. Hasztalan várt a diák a tavaszi hársfák alatt.

Efelelti elkeseredésében Laci aztán odairta kék krétával a klastromszerű képezde épületfalára „Libavár!” és nem ment többé a sarokra álldogálni.

II.

Táncsal egybekötött juniálist rendezett a gimnázium felsőbb osztályu tanuló ifjúsága a város közelében levő egyik mulatóhelyen. Gyöngyösi Laci rendező volt és bizony sok-sok mustráló, kíváncsi leánytekintet esett a délceg, elegáns fiura. A kerti fákön álmatagon himbálództak a lampionok, mint drótra fűzött álmok. A vendégek csevegésétől hangos volt a kert. Nagy és édes volt az este illata a kertben. A ró-

zsák teli virulásban álltak s a bokrok roskadoztak a virágok alatt.

Gyöngyösi Lacinak, mint rendezőnek, itt aztán volt alkalma Fekete Ibyvel megismerkedni, aki fiatal özvegy anyja kíséretében jött el a mulatságra.

A karcsu, fiatal szűz, testen a pikáns, rövid ruhával, soha még ilyen szépnek nem tűnt előtte, mint ezen a gyönyörű juniusi estén. Kéjes örömmel néztem Iby friss idomait, amint a rátapadó, könnyű szövetben ott táncolt a tömegben. És a kedves, fiatal arc, a nagy szemekkel, az alacsony homlok fölött hátrasimuló fürtök, a finom, gyermeketeg áll s a félig megnyíló ajkak — csupa beszédesség és élet! Csupa eleven kéj!

Egész este Gyöngyösi csak Feketeékkel foglalkozott. Néha elfogta valami lámpaláz féle, ha úgy Ibykével négy szemközt lehetett. Egy pillanatig sem tágitott mellőlük és ha mégis el tudta vinni valaki Ibyt egy táncra, akkor annál vehemensebben udvarolt a szép mamának, aki meglehetősen rokonszenvesnek találta a mulató fiut, s ezt egy alkalmas pillanatban meg is mondta a lányának, aki azonban mégis csak rokonszenvesebbnek találta Bán Gézát, Laci egyik osztálytársát és sokat táncolt vele. Laci a féltékenységtől kidülledő szemekkel bámulta charles-tonjaikat és legszivesebben torkon harapta volna azt az utálatos Gézát. Géza és Iby kedvvel és izgatottan táncoltak. A fiu hozzásimult a lány ruhájának redőzetéhez, fölta- padt lábával a lánycomb finom és karcsu ivén... Laci zöldült-kékült.

Iby rokonszenve a köpcös Bán Gézával szemben azon-

ban nem volt elegendő ahhoz, hogy a haza kísérésben elvegye az engedelem kezét Gyöngyösitől, aki ezt az engedelmet még az éjféli szünet alatt kieszközölte a jókedvű mamától.

III.

A hajnal rózsaszínben piradt, mikor a mulató közönség oszlani kezdett. A zene egy utolsó tangót játszott.

És egészen megvirradt már, mire Feketeék lakásuk elé értek.

A kapu előtt Gyöngyösi köszönt és távozni készült, azonban Feketené, mivel már ugyis világos reggel volt, meghívta mindjárai első vizitre. A fiu szabódott és zavartan nézett Ibykére, de az közönyösen álldogált a kapualjban. Hiába volt minden szabódás, az özvegy nem tágitott, Lacinak be kellett menni.

Mig átöltözködtek, a fiut egy likőrkészlet társaságában a fogadószobában hagyták. A fiu odaosont az összekötőajtóhoz és belesett a kulcslyukon. Iby egy enivaló, csöpp kombinében állt a szőnyegen, lábainál a ruha. Azután magára kapott egy pongyolafélét és csipőjén megkötötte a rojtos zsinórral.

Laci a likőrkészletből gyors egymásutánban be is nyakalt vagy három pohárral. Iby és mamája elbucsuztak tőle. Ahogy a kislány keze az ő kezében, erősen megszorította. Iby mosolyogva, kacéran nézte.

Amint Laci a lépcsőn lebotorkált, érezte, hogy alaposan el van ázva a gyorsan lehajtott likőrtől. Amint a kapun kilépett, Bán Gézával találkozott, aki halálos sápadtan ödögött a ház előtt. Géza gyűlölettel vegyült irigységgel kérdezte a berugott Lacitól:

— Mit csináltál Feketeéknél?

Laci az adott körülmények

között egy kis hozzátoldással mondta el az özvegy és leánya szíves vendéglátását:

— Hát tudod, mindketten előttem vetkőztek át. Formás fara van a kis Ibykének, és azok a ruganyos combok... Engedte, hogy tapogassam...

— Hazudsz! — ordította.

— Nem szoktam hazudni. A mama beinvitált hálószobájába... isteni gyönyörben részesített engem.

Feketené valósággal magánkívül volt, mikor egy névtelen levél tudatta vele Gyöngyösi bál utáni fecsegését és azt, hogy ő, az özvegy, még valami istenibb gyönyörben is részesítette a becsipett diákot a likőr élvezeténél... És mert a likőrről is szó volt, hitelt kellett adni a levélnek.

Egy féktelen bosszu érelődött meg agyában.

Másnapra meghívta magához Gyöngyösit; leányát, Ibyt azonban elküldte hazulról.

Laci meg is jelent a pontos időre és mit sem sejtve kezét csókolt a szép asszonynak.

— Hol van Iby kisasszony? — kérdezte.

— A barátnőjénél.

Feketené egyenesen illatos hálószobájába vezette Lacit. Mikor belül voltak, ráfordította a kulcsot a zárban és fiókjába tette... Majd szó nélkül átadta a fiunak a kapott levelet s amíg ez hűledezve olvasta, addig ő egészen közönyösen vetkőzni kezdett előtte...

Gyöngyösi hol a levélre, hol Feketené részletenként előtűnő formás idomaira tekintett... Már a combokat, a kebleket látta... Szemei előtt táncoltak a betűk. Vagy tizszer is elolvasta a levelet és mégsem tudott gondolatai zavarossága miatt megérteni belőle semmit... Kinos tépelődéséből Feketené hangja verte fel. Az asszony akkor már ingben feküdt ágyán.

— Nos, érti amit olvas?

— Nem egészen, — hebegte László szörnyű zavarral.

— Ha még magyarázatra is van szüksége, akkor nem értem, mi vezette arra, hogy engem fecsegésével meghurcoljon. Most parancsolom, hogy levetkezzék és ide feküdjön mellém!

Ezt olyan hangon mondta a szép asszony, hogy ellenvetést igazán vakmerőség lett volna megkockáztatni.

Laci tehát majdnem kétségbeesve kezdte ruháit levetni, s mikor készen volt már ezzel, félénken közeledett az ágy felé. Majd egy pillanatra megállt. De az asszony olyan szigorú tekintetet vetett rá, hogy végre odasimult a szép asszony plasztikus, meleg testéhez. Valami édes zsibongás járta át egész valóját, olyan izgalottság félét is érzett, s önkénytelenül megölelte a szép asszony csipőjét, aki mindezt szótlanul tűrte, azonban, amikor érezte, hogy forr az ifjú vére s már majdnem magánkívül van a vágytól, akkor felugrott mellőle és gyorsan magára kapta a ruháit és igen szigorú arckifejezéssel így szólt a didergő, remegő diákhhoz:

— Keljen fel! Öltözzék és gyorsan hagyja el a lakásomat, ami a kívánsága volt, az teljesült. Az ágyamban volt!

És a következő pillanatban az ajtónál termett.

Mikor visszafordult, látta, hogy Laci arcán két nehéz könnycsepp gördült végig. Egy pillanatra megállt. Testén átfutott a nélkülözés szülte gyönyör nagy vágya.

Lassan visszament és gyöngülő hangon szólt, az eszeveszett legénykéhez:

— Ugye, most már nem jár el a szája?

— Nem... nem! — hörögte a fiu.

— No jó... Én hiszek... neked... És visszafeküdtek az ágyba...

Laci foga beleverődött az asszony husába. A nő ajkának buja tüze a fiu ajkán csak szította izzó vérüket. A fiu szorosabbra fűzte össze két karját és egészen magához vonta a dus testet. Ölegették egymást szenvedéllyel, kéjesen. Hosszan vonaglott az ajkuk. Minden perc nagy gyönyört termett, melyet egymásnak adtak.

V.

Két nap múlva megszólalt a csengő Feketeék lakásán. Iby egyedül volt odahaza és éppen fürdött. A csengetésre összehuzta keblén finom fehér fürdőköppenyét és kilépett az előszobába.

— Ki az?

— Én vagyok, Mancsi!

Mancsi a barátnője volt, így te hát nyugodtan kinyitotta az ajtót.

De azulán nagyot sikoltott. Az ajtóban nem Mancsi, hanem Bán Géza állt.

— De Géza, milyen merészség?

Géza meg akarta ölelni Ibykét, de ez kisiklott a kezéből. Egy darabig kergetőztek, miközben a szép leány válláról lesiklott az ingecske és kis keblei előbugygyantak.

Iby hirtelen beszökött a fürdőszobába, a fiu meg utána. Végre elfogta a gyönyörű teremést és fáradtan, lihegve magához ölelte pikáns természetét. Majd odavonta a tiltakozó leányt a kád szélére és szét akarta tenni a lábcskáit. Iby egész erejével tiltakozott, iparkodott kisiklani, miközben Géza megbillent és belebukott a vízzel telt kádba. Iby megijedt és elsírta magát. Mi lesz, ha most megjön a mama?

Bán Géza kiemelkedett és csurom vizesen kilépett a kádból.

— Mi lesz most? — sóhajtott Iby, de már mosolygott. De Géza-nak nem volt most érzéke a humor iránt és igen siralmas képet vágott, mint egy haldokló béka. És ráadásul tűnie kellett Iby jogosult szemrehányásait.

— Lássa, minek tört így rám? Hát illik egy védtelen lányt bántal-

mazni? Mit csináljak most magával?! Vetközzön le, hogy megszárítsam ruháit a kályhánál.

Vetközzek le? — dadogta Géza.

— Igenis. Nem nézek oda. De gyorsan, mert este felé haza jön a mama.

Géza csakhamar anyaszült meztelenül állt a szép fiatal lány előtt, aki kipirult arccal sandított testére. Azután ágyára mutatott Ibyke:

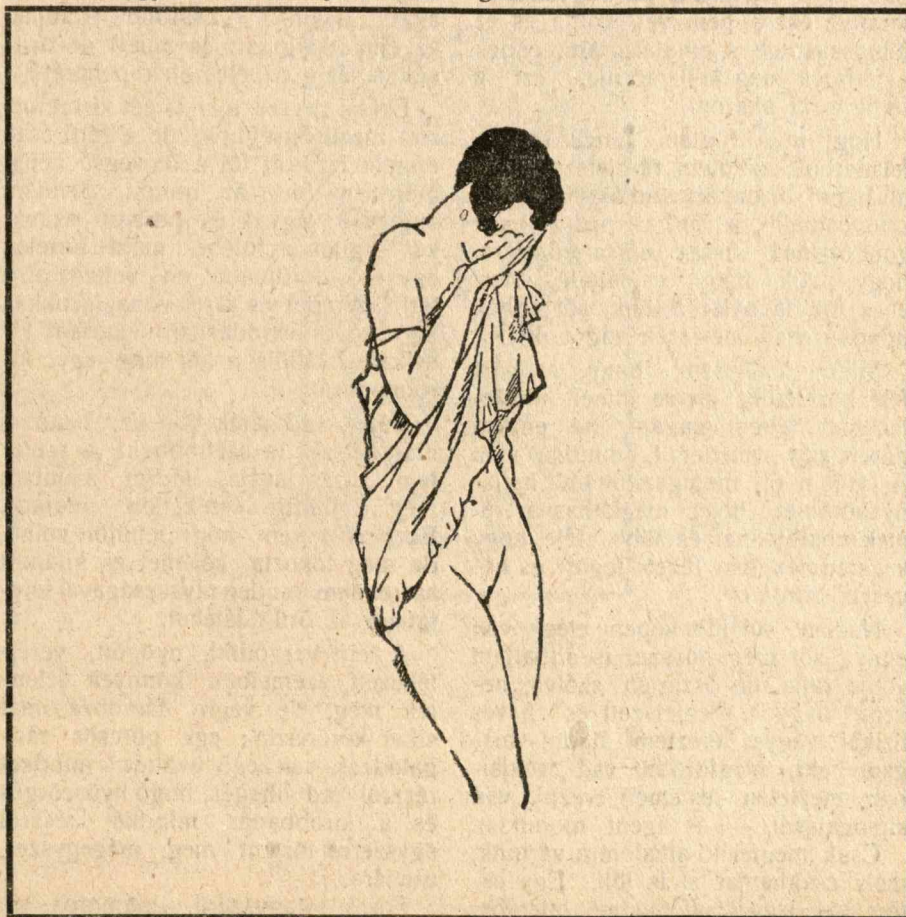
— Bujjon addig oda be!

A fiu készséggel tett ennek eleget. Még egy pillanatra felvillant fehér teste, aztán elborította a takaró...

Iby a másik szobában gyorsan felöltözködött és a kályha párkányára rakosgatta a fiu nedves ruhadarabjait és közben elgondolkozott a történeteken.

Egy negyedóra múlva az egész kis incidens elsimult, a ruha megszáradt és a fiu félsikerrel, de meglegedetten távozott. Hisz kis ideáljának ágyában feküdt meztelenül és közben a kis Iby, ahelyett, hogy haragudott volna rá erőszakoskodása miatt, apró kis kacsóival száríttatta a ruháit.

— Ha ezt Gyöngyösi tudná! — gondolta Bán Géza.

Egy nevelőnaplójából

— Amikor egyszer én is megjártam... —

— Eredeti kézirat. —

Egy elvem volt és ahhoz igyekeztem mindig szigorúan alkalmazkodni: sohasem kezdtem ki senkivel sem a családból, amelynél voltam, sőt még a házbelleket is kerültem. Pedig hány forró vallomást kaptam családapáktól, serdülő gimnazistáktól, akik remegő testtel lopódtak esténként szobám ajtajáig és a csillagokat ígérték lehozni nekem az égről, ha beengedem őket egy félórára, egy negyedórára, tíz percre, öt percre...

De nem és nem. Sokszor igazán kedvező szituációkat szalasztottam el, máskor meg éppen kellemetlenségeket zuditottam magamra, de ebből az elvemből sohasem engedtem.

Csak egyszer, de meg is szenvedtem érte.

Egy uri családnál voltam. Csinos fiatal asszonyka, elegáns férj, aki legénykorában elismert Don Juan volt és egy hároméves kislány, aki mellé én lettem „szerződöttve.”

A férfi nagyon kedves volt, szimpatikus és udvarias, de egyébként, mintha észre sem vett volna és ez fölbosszantott s elhatároztam, ennek a férfinak meg kell törnie, ezt a férfit birni akarom.

Hogy hogy fogtam hozzá ehhez a feladathoz, azt nem részletezem, nő olvasóim bizonyára tudják, hogy kell ezt csinálni, a férfiak pedig csak gondoljanak vissza nőismerőseikre, hogy azok, hogy csinálták. Mert ehhez mindannyian értünk, sőt ebben mindannyian mesterek vagyunk...

Mikor hallottam, hogy szobám felé közeledik, sietve minél meztelenebbé tettem magam, ha engem nézett úgy véletlenül, mintha nem is látnám őt, megigazítottam harisnyakötőmet, hogy megláthassa remek combjaimat és több eféle, hogy végeredményben tüzet fogott és hevesen ostromolt.

Nekem tulajdonképpen elég volt ennyi, sőt még bosszút is állhattam volna rajta, de őszintén szólva, nekem nagyon megtetszett és heves fizikai vágyat éreztem átadni magam neki, megfürödni vad csókjaiban, meztelen testemen érezni vad simogatását — és igent mondtam.

Csak megfelelő alkalomra vártunk, mely csakhamar el is jött. Egy este két jegyet váltott az operába,

saját magának és feleségének, délből a közös étkezésnél azonban bosszankodva jelentette be, hogy este fontos tanácskozása van, valamilyen, külföldről érkezett urakkal. A végén még a felesége vigasztalta és gyorsan elküldte a szobalányt egyik barátnőjéhez, aki este el is jött s az asszonnyal elmentek az operába.

Tehát egyedül maradtunk. A gyereket lefektettem, már aludt, a szobalány pedig kimenőt kapott, hogy elmentes „völegényével” a moziba.

Nem akarom hosszán ecsetelni a történeteket, hisz azt hiszem, mindenki tudja és sejt, hogy lehetett meg, mint lehetett, hogy kell annak lennie és mint szokott az ilyenkor lenni.

A férfi pompásan beváltotta hozzáfűzött reményeim és a már jó egy órahosszat tartó mámoros szerelmi csatában fáradhatatlannak bizonyult. Szinte észrevétlenül telt az idő és a végén már én kértem, hogy elég. „Ő” azonban még maradni akart, ugyanis a „Zsidónő”-t adják, az éjféltől tart és miért ne üritsük fenéig az élvezetek poharát?

Ekkor persze már ismét összeforrott meztelenségünk, de a férfi csak engem izgatott föl a legvégső kéjig, már nem birta az iramot. Bennem zugtak a vágyak és perverz szavakat sugtam a fülébe, majd hirtelen egy erős fordulattal én vettem át a férfi szerepét és tüzes vonaglásokkal, kigyozó csavarodásban akartam kicsikarni belőle a kéj még egy ki-robbanását.

Kéjes, vad játék volt az, bennem már kétszer is szétrobbant a szerelem tüzes lávája, férfim azonban még mindig érzéketlen maradt. Ez persze nem, hogy lehűtött volna, de még fokozta kéjemet és kitanult szerelmem minden ravaszságával folytattam az örült játékot.

A férfi vergődött, nyögött, verejtékezett, szemeiben könnyek jelentek meg, de végre fáradozásomat siker koronázta: egy görcsös rángatózás, sziszegő üvöltés, mindkét részről vad lihegés, bugy nyöszörgés és a ki-robbanás mindkét részről egyszerre történt meg, még egyszer, utoljára...

Forró, nagyszerű, mámoros, si-

koltó pillanat volt ez, amikor hirtelen nyílt az ajtó... és a küszöbön ott állt urnóm, összetört, megkínzott szerelóm felesége...

A „Parasztbecsületet” adták és nagyon hamar vége lett az előadásnak.

Hogy azután mi volt, arról engedjék meg, kedves olvasóim, hogy ne meséljek, de azt hiszem képzelik.

Persze, mint minden, elmúlt az is. Legfeljebb meg lettem büntetve, mert egy elvemet föladtam. De hiszen, ugyebár, a női hiuság mindennél nagyobb, különösen: az elveknél. Azonban mégsem vagyok olyan könnyelmű, mint gondolják, ez után az eset után most már tényleg mindig és mindenhol óvakodom a házbellektől.

Hiszen az okos mindig saját kárára tanul.

B. Mariska.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Reiter

Modern cimtábla-festészet minden kivitelben szolid árak mellett.

Timișoara

IV., Str. Bonnaz 15. Telefon 901.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Perfekt

a legjobb poloskairtószer!

kapható a

Schunck

drogeriában

Temesvár, Fő-utca 24. sz.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

AZ UTOLSÓ GÁLSZÉCSI

„OREST” SZENZÁCIÓS, ERÓTIKUS ELBESZÉLÉSE

I.

Oh, a Gálszécsi-ivadék furcsa egy faj volt. Lehet, hogy bolondok voltak, de bájos bolondok: a szerelem bolondjai. Valamennyiük, apa és fiu, hatalmas szenvedélytől lángolt, minden jükkben fel tudtak lelkesülni a szép nőkért, ami aztán a legtulzotabb dolgokra, a legfantasztikusabb áldozatokra, sőt még a fajtalan bűnőkre is ösztökélte őket. Vérükben volt ez. Családjukban szállóigévé lett: „Szerelmes, mint egy Gálszécsi!”

Már külsejük is elárulta természetüket. Valamennyinek mélyen a homlokába hulló fűrtös, göndör haja volt és nagy-nagy szemük, amelynek sugarai a női szívek mélyéig hatoltak és megzavarták őket, anélkül, hogy tudni lehetett volna, miért?

Az egyik ős kalandos életet élt, párbajok és asszonyoztatások egész sora után végre is hatvanöt éves korában halálosan beleszeretett bérldjének lányába. A nő szőke, halovány volt, lágyszavu és édes tekintetű, mint egy madonna. Az öreg földesur magához vette és a nő rövidesen annyira magával ragadta, hogy egy pillanatig sem tudott megenni nélküle. Leánya és menyé, akik szintén a kastélyban laktak, ezt egész természetesnek találták, annyira hagyományos volt a szerelem ebben a házban. Ha szenvedélyről volt szó, semmi sem lepte meg őket és ha előttük megakadályozott szerelmi viszonyról, szétválasztott szerelmesekről, sőt házasságtörés miatt elkövetett bosszúról beszéltek, mindketten ugyanazon a kétségbeesett hangon jegyezték meg: „Oh, mennyit kellett szenvednie, míg a dolgok ennyire fejlődtek!” Ez volt minden. A szerelmi drámák megindították őket, de sohasem háborodtak fel rajtuk, még akkor sem, ha bűn járt a nyomukban.

Ekkor egy ősszel egy fiatalember, akit vadászatra hívtak meg, megszöktette a fiatal leányt.

Gálszécsi nyugodt maradt, mintha semmi sem történt volna, de egy reggel a kutyaólból felakasztva találták kutyái közepette.

Fia ugyanilyen módon halt meg egy bécsi szállodában, utazás közben. Az Opera egy énekesnője csalta meg.

Egy tizenkétéves gyermeket és özvegyet hagyott hátra. El sem lehet

képzelni, milyen elbájoló és csodálatosan koraérett gyermek volt a kis Gálszécsi Géza. Azt lehetett volna hinni, hogy fájának egész szertelen érzelmessége, minden tulzottsága erre az utolsó sarjra szállott. Egyre ábrándozott és órák hosszát sétálgatott a nagy szilfasorban, amely a kastélyból az erdőbe vezetett. Komoly lépésekkel, lehorgasztott fejjel, hátrahagyott kezekkel járkált fel és alá. Itt ott megállt s felvetette tekintetét, mintha látna, megértene és megérezne olyan dolgokat, amelyek korántsem illettek korához...

II.

Messze, a malom felől egy kocsi közelgett, lassan, alig dőcögve a kavargó porfelhőben.

Gálszécsi Géza csodálkozva látta, a kocsit lekanyarodik az útszéltre és megáll a „három ördög” háza előtt.

Ez a magányos ház elhagyottan állt az országút mentén. Esztendőök óta nem lakott benn senki s azt sem tudták bizonyosan, kié. Ablakait sohasem látták kinyitva. Az üvegablakokat pókháló borította. Vörösre festett vaskapuja, az alacsony, málladozó kőfal közepén, belerozdásodott sarkaiba. Tővét ellepte az árva csalan. A fal tetején ezüstöslevélű olajfa bólogatott ki az utra. Ez a ház volt a „három ördög” tanyája. A kis Géza késő délutánokon óraszámra bámulta a repedezett, poros ablakokat s feszülten vigyázott a titokzatos motoszkálásokra, rejtélyes koppanásokra, amelyek félelmesekké

Dajka

és mégis vonzókká teszik az ilyen elhagyott házakat. S bár sohasem látta, hogy a „három ördög“ készülődik ilyenkor az estélyi mulatságra és naplemente után gondosan átvágott az út tulsó felére.

A vörös kapu most tárva volt. Előtte egy furcsa külsejű, töpörödött emberke álldogált, krákoló hangon kiabálva a kocsisra, aki a butorokkal megrakott szekérrel iparkodott befordulni az udvarra. Álmélkodva ment közelebb a kisfiu és belesett a nyitott kapun. De nem látott mögötte semmi különösét. Pár kiszáradt körtefa meredezett a térdig érő gaz között. A kinyitott kapuszárny mélyen felszántotta maga után a zsiros, fekete földet.

A kocsi végre bezökkent.

A különös öreg ur lassan lépkedett utána. Ahogy megfordult, még kisebbnek látszott. Sárgás fehér szakállával, meggömbült hátával valami százesztendősz madárhoz hasonlított. Bojtos, fekete bársonysipkája felcsuszott a feje bubjára s kezében ijesztően nagy tajtékpipa lóbálódzott. Géza úgy vette észre, mintha az öreg haragosan nézett volna rá.

Egy fiatal asszony lépett az udvarra. Az arca csodásan szép volt és fehér, mint valami szép, tiszta virág. Nehéz, fekete hajából kibomlott egy fűrt s végigfolyt a homlokán. Apró, vörös karikák kezdtek táncolni a fiu szemei előtt. Csak azt látta, hogy a nő nyaka is olyan fehér, mint az arca s erre egy pillanatra elakadt a lélegzete. Nem bírta róla levenni a tekintetét. És most a nő rája nézett és barátságosan mosolygott.

Az udvar mögött kigyulladt az ég, mintha égne a szomszéd határ. Minden vörös lett; az akácfák hasadozott kérge, a homokos utak vége, a fikuszok kövér levelei, a fonott kertiszékek. Csupán a nő arca maradt fehér. A keze, mikor a homloka elé emelve nézte a kisfiut, halványrózsaszínű lett, mintha átvilágítana rajta az alkonyati nap. S az arca még mindig fehér volt, hófehér...

Gálszécsi Géza lassan bandukolt hazafelé. Folyton a „három ördög“ kóválygott a fejében. Ez a váratlan esemény egészen lekötötte minden érdeklődését. Ki lehet ez az öreg ur? Mit csinál az a csodaszép nő abban a félelmetes házban? És mi lesz most a három ördöggel?

Másnap megtudta, hogy Rogger nevű magántudós költözött be a magányos házba, fiatal feleségével...

III.

A nyár már vége felé járt. Tele volt minden porral és a fák zöldje elfakult.

Délután, amikor a nevelőnő elszundikált a besötétített szobában, Géza lábujjhegyen szökött ki az ajtón és elment Roggerékhez.

A könnyű, fehér függönyökön ragyogva ömlött be a napfény. Csak Roggerné volt szomorú és halvány. Pedig Roggerné szép volt és fiatal.

Ha a zongorához ült, lehajtotta fejét s fehér ujjai hosszasan pihentek az elefántcsont-billentyűkön. És a kis Géza ilyenkor remegő testtel gondolt arra, hogy mi is lenne, ha az ő fiuhusán játszanának le azok a fehér asszonyi ujjak?

A nő néha odajött melléje az asztalhoz s vele lapozott egy nagy könyvet, amelyben minden harmadik lap után következett egy kép. Vékony selyempapír tapadt rájuk s ezt nehezen lehetett fellapozni. Vékony selyempapír, tapadós, mint az asszony bőre. Roggerné összecuscsorította keskeny, vértelen ajkát és gyengén ráfujt a zizegő papírra. Ah, minő forró volt a szája, ah, milyen jó volna rápréselődni szomjazó fiuajkával. Géza ilyenkor egészen közelről látta veszedelmesen érdekes arcát. Fehér volt, mint a tej és kékesfekete, tömört hajából virágillat szállingózott.

Géza sokszor látta, amint a nő kikönyökölt az ablakon s fejét féloldalt hajtva, elfelejtkezett a kisfiuról, aki éhesen, sováran nézte formás lábszárait a harisnya varrását. Olykor titokzatos mosolygás támadt az ajka körül és szeme nedvesen, vágyódón csillogott. Miért?... Mire gondolt?... Várt valakit?...

Géza egyszer félfüllel hallotta, hogy a mult tavaszon kisfia született, de holtan jött a világra. Azóta ilyen csendes és fehér.

Gálszécsi Géza sokkal jobban szerette Roggerék kertjét, mint a sajátjukat. Vastagdereku akácok borították árnyékba s a fák koronája összeborult a kanyargó utak fölött, akár a sátor. Roggerné lassan járkált a lankadt verbénák közt s ruhája halkán suhogott. Vagy rózsát tűzött a hajába s a fonott kertiszékben, formás térdére könyökölve hallgatta a meséket, amiket a kis Géza mondott neki. Tudta valamennyit. A rut kis kacsát, Nemtudomkát és a derék szürke lovat, mégis ujra akarta őket hallani, épúgy, mint Géza. Legjobban szerette Roggerné Az árnyéktalan ember történetét, ám

néha azt a vig mesét kívánta, amelyikben az ördög diót tör a kápolna lépcsőjén. Mikor Géza odaért, ahol az ördög rákiált a sekrestyésre: „Add ide a késem, hadd vágom el a pap torkát“ — hátravetette a fejét, csillogó szemeit behunyta és kéjesen mosolygott. Keble keményen feszítette a bluzt és a hónaljából érzéki, ingerlő parfóm csapta meg a fiut. Ilyenkor egy egy percre elakadt a mese és a fiu nehezen lélegzett...

V.

Mikor Géza eljött tőlük, mindig megcsókolta a kezét. Finom, kékeres keze volt, hosszukás, domboru körmökkel. Középső ujján opálköves, vékony aranygyűrű szikrázott...

Gyakran mondta neki a kis Géza estebéd után világos éjszakákon:

— Gyere ábrándozni...

És együtt mentek le a kertbe. Gézacská hirtelen megállt aztán egy tisztás előtt, amely felett fehér pára libegett, amelyet a hold varázsolt az erdők pázsitjára. Meglepetten állt meg a nő is, lenyűgözve a holdvilág pompájától, amely úgy fénylett, mint még soha. Hirtelen minden óvatossága elhagyta, annyira megindította és magával ragadta a sápadt éjszaka nagyszerű, tiszta szépsége. Engedte, hogy a kisfiucská a kezét szorongassa. Géza így szólt:

— Nézd csak ezt, nézd csak. De te nem értesz meg, érzem. Ha megértenél, boldogok lehetnénk. Szeretni kell ahhoz, hogy azt megért-hessed!

Roggerné nevetett és megcsókolta ezt a fiut, aki halálosan beléje szeretett...

A kertben minden ezüstös fényben fürdött. A virágok édes illatot lehelték, mint a méz. Az enyhe, holdfényes éjszakába furcsa, jóleső szellő áramlott, mint valami finom parfóm.

Roggerné mélyeket lélegzett, itta a levegőt, mint a részegese a bort és lassu léptekkel ment, elbűvölten, elcsodálkozva, majdnem megelégedve a kis Gálszécsiről. Valósággal belémerült szép, kíváncsú teste a ragyogó éjszaka lágy, elhaló szépségébe. Időnként a békák érces, szaggatott brekegése hallatszott, a távolból a fülemülék dalának könnyed, remegő muzsikája gondolat nélküli álmokat keltett, csudás zenét, ami csókokra, fojtó ölelgésekre csábított, bűvös kéjelgésre a holdvilágon.

Roggerné szíve ellágyult, maga

sem tudta, miért. Egyszeriben kimerültnék, fáradtnak érezte magát, legszívesebben lefeküdt volna a fűben és ott maradt volna, hogy átengedje testét a kisleány csókjainak. Lelke mélyéig át volt hatva valamely növekvő, nagy, ellenállhatatlan kéjtől. Kétségkívül különös, határozatlan nyugtalanság kerítette hatalmába. Miért fénylenek az égbolton oly erősen a csillagok? Miért dalol a csalógány az észbontóan szép homályban? Miért lebeg ez a fátyol a föld felett? Mitől remeg a szív, miért meghatott a lélek, miért bágyad el a test? Mire való mindez a megragadó, pompázatos szépség, amit nem látnak az emberek, hiszen ágyaikban fekszenek? Kiknek szánta a természet ezt a magasztos látványt, ezt a pazar költészetet, amit az ég a földre hintett?

A kis Géza is szerette az éjszakát, szenvedélyesen szerette, ahogy az ember a szeretője testét imádja, őszönös, mélységes, leküzdhetetlen szerelemmel. Szerette minden érzékével, a szemeivel, amelyekkel nézte, a szaglásával, amellyel beszívta illatát, a fülével, amellyel csöndjét hallgatta, minden porcikájával, egész testével, amit simogatott az éjszaka... A bagoly éjszaka csapong... Sötét árnyékként száll a fekete úron által, mámorossá lesz, megrészeget a végzetlen sötétségtől és hallatja a baljóslatu, reszkető huhogását. Mikor a nap hanyatlott, valami remegő öröm kerítette hatalmába egész testét. Felélénkült s ahogy az árnyak nőttek, boldogabbnak érezte magát. Nézte, miként hull ez a drága, lomha, az égből leszállt homály; elárasztotta a városokat, mint valami könyörtelen, feltartóztatathatlan hullám, eltörli, megsemmisíti a színeket és varázslatos érintésével leplébe burkolta a tetőket, épületeket és élőlényeket... És ekkor kedve kerekedett, hogy felrikoltson, miként a bagályok; a tetőkön szaladjon macskák módjára és az ereiben szinte leküzdhetetlen, parancsoló szeretni vágyás lángolt fel...

V.

Szorosan hozzásimult Roggernéhez és elmesélte a Gálszécsiek családi legendáit, atyáinak szenvedélyes szerelmi kalandjait. Mert ezernyi ezer igazi és költött történet kerített róluk. A hírük vitte ezeket a férfiakat a romlásba. Hirnevük fejükbe szállt s azután becsületbeli kötelességnek tartották, hogy ne hazudtolják meg családjuk becsületét.

A kis Géza egészen fellelkesült:

— Én is... Én még jobban tudok szeretni, mint ők mindannyian!

Aztán elkezdett Roggernének udvarolni a holdfényes kertben, félénken és végtelen gyengédséggel, de a nő nevetett rajta, annyira furcsa volt.

— Kicsike vagy még, Gézus! Az asszony kísértő, rossz szellem, aki elcsábította az első férfit és azóta folytatja átkos munkáját, a gyenge, veszedelmes, titokzatosan izgató teremtés! — mondta forrón Roggerné.

Gézát szinte kétségbeejtette a szerelem utáni vágy, a ragaszkodó, gyengéd melegség után, ami ebben az asszonyban reszketett. Olyan volt Roggerné, mint egy csapda, a fiú felé nyuló ölelő karjaival, csókos ajkaival. Két combja volt csapdájának két acélos kapcsa. Hevesen megölelte Gézát és a szívéhez szorította. A kis Gálszécsi vágyakozása ellenére is szabadulni igyekezett ebből az ölelésből, ami mégis valami

édes érzéssel töltötte el. És forró, meghasadó szájjal bukott Roggerné testére.

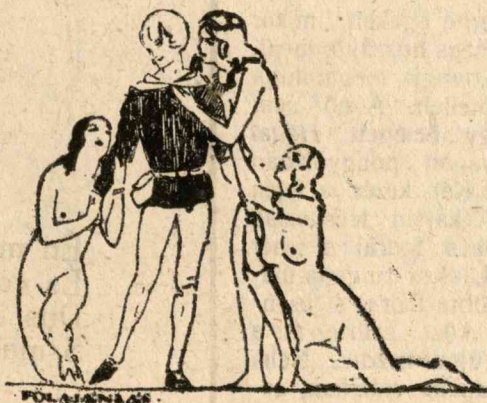
VI.

Roggerné minden reggel virágot kapott a kisleánytól, amelyeket ő szakitott le számára és minden alkalomkor, kezét megcsókolva morgogta:

— Szeretlek!

Roggerné hibás volt, nagyon hibás és később sirt is emiatt szüntelenül. Hibájáért egész életén át vezekelt.

Mulatott gyerekes gyengédsége felett, amelyet még segített fokozni. Kacér és csábító volt és mintha férfivel lett volna dolga, gyengéd és hűtlen. Egészen megbolondította ezt a gyermeket. Játék volt az neki. Tizennégy éves volt Géza. Ki vehette volna komolyan ezt a parányi szenvedélyt? Roggerné annyiszor csókolt meg Gézát, amennyiszer a fiú csak akarta. Sőt még szerelmes

leveleket is irt neki. És a kisleány válaszolt a levelekre lángoló irásokkal, amelyeket Roggerné megőrizett. Géza férfinak hitte magát, a nő pedig elfelejtette, hogy ő is Gálszécsi volt.

Ez csaknem egy esztendeig tartott. Egy este a parkban Géza térdre rogyott Roggerné előtt, ruhája szégyényét csókolgatta és vad lendülettel hajtogatta:

— Szeretlek, szeretlek, hogy majd belehalok a szerelembe. Tudod, ha valaha elkergetsz, úgy fogok tenni, mint az apám!

És mély hangon, hogy a nő megborzadt tőle, hozzátette:

— Mert, ugye, tudod, hogy mit csináltam?

Amikor Roggerné a meglepetéstől néma maradt, felkelt, lábujjhegyre állt, hogy elérje a fülét, — mert az asszony nagyobb volt, mint ő, — és keresztnevének szólított, oly édes, gyengéd és kedves hangon, hogy a nő megborzadt tetőtől-talpig.

— Geneviéve!

— Menjünk haza, menjünk, — hebegte Roggerné.

A fiu nem szólt többé semmit és a nő után ment, de amikor a veranda lépcsőjéhez ért, megállította:

— Tudd meg, ha elkergetsz, megölöm magam.

— Most már megértette Roggerné, hogy nagyon messzire ment a gyermekkel szemben és elhatározta, hogy tartózkodóbb lesz.

VII.

Másnap Roggerné énekelt, mikor a kis Gálszécsi Gézus hozzájuk ment. Gyengé, fátyolos hangja megállította a fiut az ajtó mellett. A nő nem vette észre, hogy belépett. Háttal ült, mélyen kivágott pongyolában az ablak előtt. Két kezét a fején összekulcsolta. A karján lecsusztak a pongyola csipkés fodrai s fehér bőre ragyogott. Lassan ringatta magát a széken jobbra-balra s csendesen, a fogai közt szűrte át a dalát. Ujra meg újra kezdte. Néha gyorsabban, majdnevidáman, aztán fáradtan, mintegy félálomba halva.

Géza szíve hangosan vert.

A nő megfordult és hosszasan nézett a remegő fiúra. Így még soha nem nézett rá.

— Most már sokkal öregebb vagy, semhogy tréfálni lehessen veled, de viszont sokkal fiatalabb ahhoz, hogy szerelmedet komolyan vegyem. Nekem férjem van!

Azt hitte, hogy a dolgot ezzel elintézte,

Géza, leérve az utra, felindultan futott hazafelé. Az arca tűzelt és sűrűn gyöngyözött rajta a veríték.

A kanyarodónál, a kis kő Szent Vendel előtt, lihegve állt meg Kabátja ujjával végigtörülte a homlokát és kimerülten ült le az árok szélére.

— Mi történt? — kérdezte magában, de nem tudott rá választ találni. Sirni szeretett volna. Valami zavart szégyenkezést érzett és szorongó félelmet. Miért mondta ezt Roggerné? És homályos sejtés ébredt benne, hogy most már nem mehet többé Roggerékhez, ahol eddig olyan boldogan teltek az órák. Rogger ur úgy nézne rá, mintha azt kérdezné: ugyan, mit akar itt ez a borzas? És ő nem merne többet kezét csókolni Roggernénak, mikor eljön tőlük. Mindig félnie kellene, hogy sirva fakad, mert valami szörnyű titok nyomja a lelkét. Nem, nem mehet többé soha hozzájuk. Ez a gondolat, amelynek fojtogató súlyát egyre erősebben érezte, szinte elkábitotta. Felhuzta a térdét, átölelte és ráhajította a fejét. A szíve még mindig zakatolt. Sokáig ült így, zsibbadtan, elfeledkezve mindenről. A melle elszorult, s egyszerre forró cseppek gurultak végig az arcán...

VIII.

Másnap reggel, amikor Roggerné

felkelt, a küszöbön egy darab papírt vett észre, amelyet az ajtó alatt cusztattak be. Felkapta, felnyitotta s elolvasta:

— Elhagytál, pedig tudtad, hogy mit mondtam neked. Halálra ítéltem ezzel. Miután nem akarom, hogy más valaki találjon meg, mint te, jöjj le a parkba, épp arra a helyre, ahol a múlt évben megmondtam neked, hogy szeretlek — és nézz fel!

Roggerné azt hitte, hogy megőrül. Gyorsan felöltözött és a kijelölt helyre rohant, hogy szinte elállt a lélegzete.

Géza kis diáksapkája a földön hevert a sárban. Egész éjjel esett az eső. Felvetette a tekintetét és látott valamit, ami a lombok között himbálódzott, mert szél fújt, erős szél.

Nem tudta, hogy aztán mit csinált. Alkalmasint először elkezdett sikoltozni, talán elájult és összeesett s aztán a kastélyba rohant. Ágyában tért csak eszméletére, amikor férje mellette ült. Azt hitte, hogy mindezt csak álmodta, egy rettenetes láz-rohamban.

— Géza, hol van Géza? — hebegte. Férje nem válaszolt: igaz volt tehát.

Nem merte megegyeszer megnézni a fiu holttestét, de kérte, hogy adjanak néhány hosszú fürtöt szőke hajából... Gyűrűt készített belőle...

Illuzió

— Eredeti kézirat —

Én minden este pontban hétkor várlak
És gondolatban karjaimba zárlak.
Dus bronz hajad vágyó gyönyörrel nézem
S magamhoz von lobogó, ifju vérem.

Véresre marcangolom égő szádat,
Vadul letépem illatos ruhádat.
Végig csókolom fehér szüzi tested,
Mely ezer vággyal karjaimba reszke.
És aztán eltűnsz halkan, észrevétlen
S felébredek egy rozzant régi széken...

(Torda)

T. M.

A SERLEG

— Eredeti olasz fordítás. —

Csodálatos ötvösmunka volt. Finom és nemes és forrón erotikus művészettől ragyogó, eleven, ezüst ékdarab. Ahogy ott állt most a fekete bársony háttér előtt, balról puha, meleg bársonyfénnyel borítva a magas, háromágu fiorentina nyuladozó, kigyózó lángjától, jobbról pedig az ablak ólomkarikás üvegein átszűrődő vékony holdsugár hideg, zöldes szivárványpárájában, — olyan volt, mint egy ezüstálom.

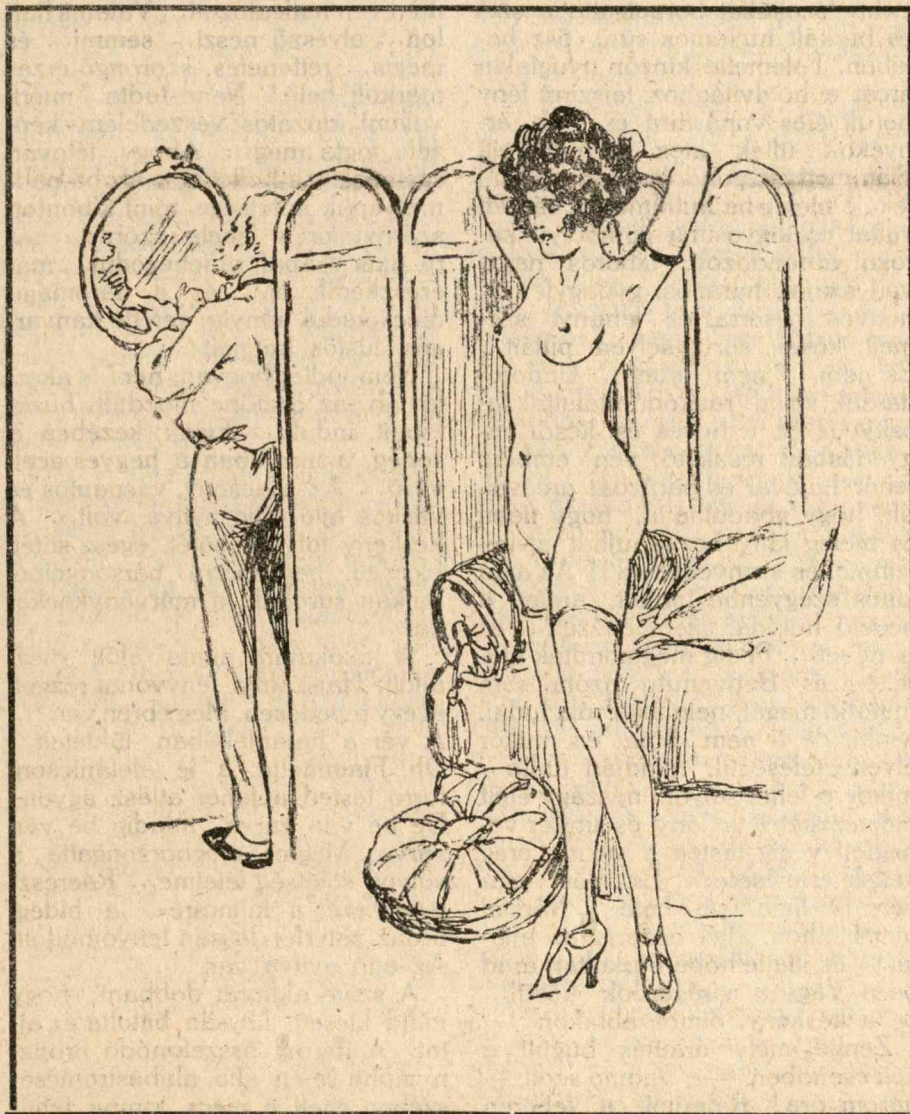
A széles, kerek talpazaton sűrűn, csigavonalban körülfutó szárazon stilizált tulipánok tátogetták éretten, bágyadtan nyitott kelyheiket és a kacsaringós, finoman cizellált, szinte foszlós szirmok öléből biborosan csillantak ki rejtett rubintok. A mohó tulipánok sűrű, lázadozó seregéből pompázó bujaságban nőtt ki szilaj lendületben az ezüstasszony fehér teste. Perverzen izgalmas volt a degenerált vékonyságu női akt ragyogó érces tehérségében. A nyújtott, természetellenesen vékony lábak, a hátraszegett derék beletörése a fiús csipőkbe, a gyöngéd bordák elmosódó érzetelése a nyújtózó testen és a kicsiny, feszes mellek, mint izes délszaki méreggyümölcsök és a hátrahajló kigyónyak puha gödrei a feszített karok és az arc érzékes asszonyiságában féktelenül gögös szépsége — és ehhez befejezésül a tisztos polgári főkötő hosszú csucsos cukorsüvege az ezüstpókhálóból szőtt lehulló fátyollal, — ez itt már nem egy nagy mester kezemunkája, hanem egy forróvérű férfi szerelemvallása, elátkozott Crédója az egyedül üdvözítő Istenséghez: a női test bolondító szépségéhez...

Mámorító és kétszeresen mámorító, — aki ebből az ezüst serlegből iszik édes, égető, élvezetes italt, annak közben ezt a meztelen ezüst asszonyi testet kell markolnia. Az ezüstasszony a fogója a serlegnek. Két kifeszített karja tartja a kelyhét, amit ismét lihegő száju ezüst tulipánok összefonódó serege képez, véres csillogású rubintokkal méhükben és csigásan kanyarulva hat nagy, lila amethystből faragott és áttetszőre csiszolt csillag köré, melyek a kehely oldalán körül sorakoznak. Az öblös fedő szintén ezüst tulipánokkal borítva ismét hat amethystcsillaggal, mint apró lila ablakok és fenn a fedő köze-

pén esetlen ülő oroszlán, sűrűn recézett és csigázott sörénnyel, vigyorgóra vicsorított pózával, első lábai közt arany cimerpajzsot tartva. A zománcos cimer: lila csillag fehér mezőben, a Sanseverino hercegek cimere, és a serleg a Fulvio Principe di Sanseverino menyegzői serlege... és holnap a lakomán ott fog állni a fiatal principe előtt... és a fejedelem is látni fogja és ki fogja nyújtani utána brokátkeztűs kezét és megkérdezi a fiatal principétől, kinek a munkája ez a serleg és akkor mégis ki fog derülni, hogy a vad Benevenuto egész kényes gall fitogtatásával sem ér annyit és hogy az öreg Bandinelli is tanulhatott volna még egy kis erőt, nagy, nagy erőt és életet, így kell ezt, így, — hogy mikor aztán kész, megvan, így utána, szemben vele

szédült és érzéketlen bágyadtsággal üljön itt az ember, mint egy vad, szerelmes éjszaka után...

Ott ült az ősz Paolo Mormile, belegörnyedve a karosszék foszlós bársonypárnáiba, beleburkolózva bő, fekete köpenyébe, szemben a Müvel és karikás, kimerült szemmel nézte. Ötödik éjszaka egyfolytában dolgozott rajta, ötödik éjszaka a szurok és a parányi véssők, az acéltűk és a csiszoló társaságában. Sarkalta és üzte a láz, nem a munka és a művészi ambíció láza, hanem a késői érzékeség, a hatvan éves buja szerelem mánora, az ezüstasszony az ő felesége, — Fiammetta la bella, — a csodaszép! Ez a fehérselyemtestű asszony, ez a forrón remegő, lüktető vérű hetéra, husz évének tobzódó erejével magához ragadta az ősz Paolo Mormile utolsót vágyódó öreg szívét, mint a forgószelet a száradtan csüggő falevelet... Az agg aranymives elvette feleségül a modelljét. Egy hónapja éppen, —

Paolo fáradtan felkelt a székből, kinyitotta a keskeny ólmos ablak egyik szárnyát... fulladt melege volt, a hajszozt munkától talán, vagy a nyújtózó ezüstasszony, amit most szikrázó fehérségben ragyogtat a széles, sápadt sávban behulló holdfény... az amethyst-csillagok ibolyaszín villogása, a piros rubint-csillámok, mint bűnös lidércfények a fehér, fényes meztelen nő felett.

Lent, mélyen az ablak alatt zuhogott az Arno, a tavaszi ég üveges, tiszta kék volt és fehéren bandukolt a telehold, szomorúan, nyugtot nem találó fehér halott... Sötétké, elmosódott tornyok, campanilek és kémények, otromba fejükkkel és lágyan kék fehérségben simuló a holdvilág a Duomo királyi kupolájára.

Terhes, bágyadt tavaszi szellő, langyos illatok, Fiorenza halmairól fehér és rózsaszín virágerdők küldik illatsóhajukat. Paolo mélyen beszívta, besóhajította öreg, lázas szívbe Primavera alvó lihegését. Fehér szakállát borzolgatta a szél és bujkált hullámos sűrű ősz hajában. Felemelte kinzón nyugtalan arcát a holdvilághoz, tejszínű fény borult éles vonásaira és kék árnyékok ülték meg szemgödreit. Fiammettára gondolt minduntalan, fekete meleg hajhullámokat, sápadt vállat és kigyósima gömbölyű karokat ábrándozott, biboros nagy, vad száját, harapós, gyöngyfényű, nedvos fogsorral és lehunytt szemeit, kékes, sűrű selyem pilláit... És nem... nem lehet... Undorodással, szilaj, rázkódó utálattal tasztítja el őt, a heves és késői vágyódásban reszkető vén embert, fehér hajával és barázdás arcával, oh, hogy gondolhatta, hogy fiatal és meleg lány hozzábujhat szerelemmel és szenvedéllyel!! Az arca kinos szégyenbe torzult, amint a nevető holddal szembenézett... ez is neveti... Pedig megmondták előre, — és Benvenuto azóta sem mutatja magát, nem akar róla tudni, senki, de ő nem bírta és mikor elvette feleségül, mindjárt tudta... mikor a fehér selyem nászágy előtt megreszketett a lány és undor vonaglott végig testén a vézna, öreg kezek érintésére... És most már nem is látta két hete... Nappal nincs itthon, éjjel bezárja az ajtaját... és illatfelhőbe burkoltan árad be a Vágy a virágerdők közül... be a keskeny, ólmos ablakon...

Zengő, mély óraütés bugott a kék csendben. — a Duomo szólt, — három óra! Ráhajlott a fehéren

ragyogó serlegre, felvette, végigjártatta száraz, hideg művészujjait az ezüstasszony testén, nézte, nézegette... nagyon szép darab! Mit szólna az öreg princepe, akivel együtt bujták naphosszat a hűs, oszlopos bibliotékát és együtt jártak Fiesolében a Sanseverino-kertet a vén cyprusok alatt... Paolo a fiatal principére gondolt, gyönyörű, édes gyermek volt, hogy szerette csókolni kicsi fehér kezét, — noha most már... más lett... gögös lett... és ő hozzá is az!... Mindegy! Öreg elhalt barátja és mecénása fiának a vén Paolo ajándékba adja mennyegzőjére elaggott testét és lelkét minden fájdmával és végső erejével fehér ezüstbe vésve és faragva.

Kinyújtotta hosszú kezét egy tühegyes vékony acélvéső után... még valami kis, apró hiba egy virágszirmon... Vékony, kellemetlen nyikorgással vágta a hegyes acél az ezüstöt... és egyszerre megállott az öreg mester kezében! — Paolo mereven hallgatózott... Valamit hallott... elvesző neszt... semmi... és mégis... rettenetes, szorongó érzés markolt belé! Nem tudta, miért, valami irtózatossá veszedelem képzelete fogta meg... Ahogy tévován szétnézett, a boltozatos szoba padmalyának sötétsége, mint kibontott szárnyu óriás fekete szörny... és rá akar csapni, ránehezedni... már ereszkedik is... és a háromágu mécs vadul hányt, vetette kanyargós, füstös lángjait...

Nem tudta, hogyan, nem is akarta tán, az ösztöne mozdult, huzta lábait, indult... Egyik kezében a serleg, a másikban a hegyes acélvéső... Az alacsony, vaspántos és vaskos ajtó félig nyitva volt... A keskeny folyosó sötét, egész sötét. Hosszu, hegyesorru bársonycipő halkan suolták a márványkockákat...

A hálókamra ajtaja előtt megállott. Hajszálnyi fényvonal rezgett át egy repedésen. Még ébren van?... A vér a halántékában lüktetett... Oh, Fiammetta, a te elefántcsont forró tested a fehér atlasz ágyon! De be van zárva, mindig be van zárva. Megint megborzogatta a sulyos sötétség félelme... Ráeresztette kezét a kilincsre... a hideg, bronz satyrfej lassan lenyomódott. Az ajtó nyitva van!!

A szíve akkorát dobbant, hogy majd kiesett. Lassan betolta az ajtót. A három összefonódó bronz-nympha fején álló alabástromcsészében égett a mécs, tompa, fehér

fényt árasztott az áttetsző fehér kövön keresztül. A nagy, mennyezetes ágy faragott karyatidái és a sulyos fehér brokát baldachin tört-fényű ránc hullámai alatt, a veneziai csipke habjaival elárasztott bojtos, nagy pehelypárnák közt, a fehér selyem takarón, — minden fehér, — egyetlen, homályos fehér felhőben: Fiammetta... és — egy férfi...

A meleg selyem fehérségben az elefántcsont kigyótest sápadt, nemes sárgája, a szétáradt fekete haj és egy biborbársonyruhas, vörös selyemtrikós lábu, fürtös fejű fiu... A két lehunytt szemű csókban összeforrott szép fej...

Paolo felhőrdül... elcsukló állati hangon... Egyetlen vad rezzenéssel felriadnak... Két kerekre nyílt szempár mered rá... Pillanatny, mozdulatlan... halk, elfult sikoly... Az elefántcsonttestű nő sima kigyósuhanással siklik el a sugy hullámzó fehér brokátfüggönyök közt, — egy csipkepárna nesztelek nélkül a fehér, bolyhos szőnyegre hull...

A biborruhas fiu egy rándulással felegyenesezik, féltérde még az atlasztakarón, gyűrűzött finom keze az aranytőr markolatán... hátrázva kuszált fűrtet és Paolot nézi...

— Il princepe... — lehelli az öreg mester dermedten — Fulvio mio...

A becézett gyönyörű fiu... akit Fiesolében ölében hurcolt... és az arcát úgy imádta... mert olyan szép volt... il princepe...

A fiatal herceg csak nézi a lélektelenül rámeredő öreg... keze lassan lecsuszik a tör markolatáról, nézi, nem félelemmel vagy szégyennel... vagy csak legalább szájalommal... egy csöppnyi szájalommal... hanem gögös türelmetlenséggel, bosszus idegességgel, mint akinek nincs más baja, mint hogy éppen legforróbb izgalmban zavarta meg ez a kellemetlen betolakodó...

Paolo szeme tágul, melle, válla emelkedik, két karja reszketni kezd, az öreg, fehérfejű, borzas ember nagy fekete bársonyköpenyében mintha félelmesen nőne a tompa, fehér világosságban... izzó indulat vadul a sorvadtt idegeiben... És épp most, a herceg kelletlen vállvonással, hanyagul és idegesen int hosszú, vékony jobbájával:

— Eh... via!!... avanti!!...

Az ajtóra mutat, csillog ujján a finom gyűrűk smaragdja és gyöngye... Paolo megrándul, talán me-

gint nem tudja, mit tesz, talán nem is akarja, az ösztön mozdul benne és rántja magával... Szó nélkül, egyetlen nesztelen hosszú lépéssel a gögös, gyönyörű biborruhas ifju elé áll a feketeruhás vén ember... és a tühegyes vékony acélvésőt egy mozdulattal a szívébe dőfi...

A herceg pillanatig elmerevedett arccal néz az öreg mester szemébe, — márványfehér az arca, borzasztóan nagy a fekete szeme, — a jobbja még abban a kiutasító mozdulatban... és hang nélkül hátrahanyatlik a fehér selymes és csipkés brokátos meleg ágyra...

Feje hátravetve, nyitott szemekkel és szájjal... szertehulló fekete fűrtökkel, az egész biborruhas, karcsu test és a kinyújtott, hosszú, vékonybokájú, piros lábak, — mint ha az egész ifju csupa vörös vér volna a fehér selyemhullámokban... és a mellén a vörös bársony megcsillan... az igazi vér jön...

Paolo dermedve nézi, elejti a piroshegyű acélvésőt... Hirtelen vad, kétségbeesett mozdulattal oda kap az ifju melléhez... A vért!... a vért!... nem szabad engedni... hogy kitörjön... Nem tudja, miért — talán, ha nem jön a vér, nem hal meg — és fehér selymen és csipkén... a vér!... Meglátják... Reszkető, fagyos kezét rányomja a herceg mellére, a vérre, — ujjai közt kifut a sötétvörös, borzalmas nedv, és mindjárt a selyemre hull! Réműleteben, öntudatlanul alátartja az ezüst serleget... nem szabad a selyemre... meglátják... hosszú, sulyos csöppekben folyik a vér az ezüst serlegbe, az ősz fej, kimeredt, üveges szemeivel reszket, amint nézi a lassan-lassan megtelni kezdő serleget, — amethyst csillagokon már átparázslak a biboros szín... még két csepp... éppen színültig tele van... Az utolsó csepp elfekszik remegve az átitatott vörös bársonyujjason...

Ott kuporog a fehérfejű mester fekete köpenyében, a fehér selyemhullámokban, a biborruhas ifju halott mellett... Zsibbadt kezében a csodálatos ezüstasszonnyal, aki kéjesen kinyújtózva tartja feje felett a sötétvörös vérral telt menyegzői ezüstserleget...

„Csöppike“.

3 nap alatt eltűntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

VÁGYAK HARCA

— Eredeti kézirat. Irta: Pék Dezső. —

Az asszony közép magas volt, karcsu és mégis gömbölyded, kisé leeső vállakkal. Azt az érzést keltette az emberben, hogy óvni, becézni, gyámolítani kell. A tömött szőke haj alá bujó nyakvonala finom volt, arca bájosan rajzolt. A szája nem volt éppen kicsiny, hanem, amint most csodálkozva, feszülten figyelve a férfire nézett, a félig nyit ajkak közül gyönyörű, hófehér fogak ragyogtak ki. A legszebb mégis csak a szeme volt. Azok a zöldeskék, álmodozó, ábrándozó, vággyal teli tavacsok, a finoman ivelt szemöldök és a hoszsú, fekete szempillák.

Idegesen nézett az órára, azután a férfire. Még egy rövid óra s az álom elrepül. Elhangzik a vágy lüktető zenéje, elmúlik a mámor, kialszik a láng és a fakó minden nap szürke köde fog ráfeküdni újra életére. Pedig most már végleg határozott. Az örök ösztönösség, mely állandóan kényszeríti, ostromozza az asszonyt, hogy fentartás nélkül átadja magát a férfinak, aki erősebb, nagyobb mint ő és az a szédtő természetesség, mellyel az első lépés után megállnunk nem lehet, kéri, követeli, sodor bennünket a második felé, — elhatározó erővel támadt föl benne és most remegő ujjakkal, meg-megrebbenő szempillákkal, nyugtalanul megvonagló testtel várt.

Erik Walter ebben a pillanatban a legkétségbeesettebb elhatározatlansággal nézte őt. Halálos zavarban volt, még soha nem tapasztalt félszégesség vett erőt rajta, mint ha legalább is első kalandja lett volna a mai. De talán azért volt ez, mert ebben a nemből tényleg első volt. Elegáns garconlakása már vendégül látott kíváncsi bakfisokat, élvhajhászó asszonyokat, akik siettek férjhezmenni, hogy annál jobban élvezzék a szabadságot és asszonyságuk álarcá alatt annál jobban elmerülhessenek a gyönyörökbe, drága kicsi nőket, akik hálásak az embernek, mert a szerelem nem olcsó, — de tisztességes asszony, ez valami új volt. Ez még nem fordult elő praxisában.

Mikor ennek a törékeny kis asszonykának udvarolni kezdett, iga-

zán nem vezette más, mint a pusztai társaságbeli férfikötelesség: szórakoztatni valakit, akit a sors egy nagy vacsora alkalmával véletlenül partnernőjévé tett. Talán fokozta ezt a tiszta szándékát az is, hogy az utóbbi időben valósággal megcsömörlött a fizikai szerelemtől, meg az asszonynak abszolút megközelíthetlensége. — Ez utóbbi különösen erős érv volt amellett, hogy ne próbálkozzon, annyira, hogy szinte nem is jutott eszébe, hogy valamit is megkísérljen, de meg: nem is akart.

Apja, az öreg Don Juan, aki bizonyos büszke örömmel és kiváltságos szeretettel nézte Erik fiát, ki a családból egyedül követte az apa útjait, még leghetlenebb kalandjainát is csak mosolygott és helyeslőleg hunyorított és mindig csak ezt mondta, persze négy szemközt, a fiúnak:

— Nem baj fiam, a szerelem nem válogatós... csak tisztességes asszonyokkal ne kezd ki, mert akkor megharagszom...

Erik Walter pedig megfogadta a jó tanácsot, ha nem is azért, mert félt az atyai haragtól, de mert átlátta, hogy ezek a viszonyok kelemellenek, nagy fáradsággal járnak és kockázatosak. De meg irtózott a csalástól is. Mert szerinte a csapodár asszony nem csalja meg az urát. Először is az ura rendszerint sejt valamit, csak szemet huny, azután az ilyen asszony nem is szereti az urát, tehát már ezért sem csálhatja meg. A tisztességes asszonyok, azok már egészen mások. Azok szeretik férjeiket, csak egy hirtelen támadt bolond perc, helyrehozhatatlan pillanat dönti őket más karjaiba, ezek már csalnak. De meg miért a sok kellemtelenség, hosszas ostrom, ami az olyan eseteket rendszerint megelőzi, amikor annyi de annyi nő van a világon és olyan könnyű őket leverni a lábukról? Hogy csak azért fáradjon, kockáztasson, hogy azután hizelegghessen magának? Ilyen babérokra egyáltalán nem vágyott.

Azt azonban mindenesetre érezte, hogy ez az asszony szép, kíváncsú és tisztességes volta különös, ujszerű glóriával vette körül

törékeny alakját, ami vonzóvá, csábítóvá tette őt...

Az asszony végigheveredett a pamlagon, szemeit lehunyta és szinte könyörögve, kétségbeesetten suttogta:

— Még egy kis óra, Erik, aztán mennem kell...

A férfi idegesen járt föl-alá a szobában, lépteit hangtalanul nyelte el a bolyhos szőnyeg. Megállt az asszony előtt. Nézte és megütötte a belőle kiáradó örök vágy. Érezte, hogy átömlött beléje forrón, fiatalon, édesen. Megérezte, hogy ez most igazi, komoly, nem a pillanat csábítása, hanem leszűrődött, csendes, ezer álmatlan percen megszületett nagy vágy. Megérezte, hogy ez az asszony akarja, halálisan vágyik rá.

Melléje ült és kezébe vette a kezét. Megborzongott. A vágy a finom kis ujjak alig érezhető rebbenésén keresztül átcsapott feléje is, de még igyekezett erős lenni, tartotta magát.

— Erna, kicsi Erna... Maga feljött hozzám, hogy egy kicsit elbeszéljünk, nem? Hát mesélek... mondja, mit... a Wagnerék zsurjáról, vagy a Carmenről, tegnap voltam benne, vagy Gerhard Hauptmann új könyvéről, azt mondják egyenesen szenzációs...

Az asszony némán fogta meg kezét és keblére helyezte. Szemei még mindig csukva voltak, arca szemmel láthatólag halvány pirba borult, egy percnyi csend támadt, azután kinyíltak szemei:

— Ne meséljen semmit... inkább hallgassunk...

Erik érezte a ruganyos kis halmok alatt dübörögve felzúgó vad életmuzsikát és a csend üzte, hajtotta bekapcsolódni ebbe a szédítő szimfóniába. Érezte, hogy ez a hallgatás veszedelmes, beszélnie kell, valamiről, valami nagyon hidegről és józanról, ami visszahozza őket ebből a forró, vágyakkal itatott hangulatból. Valamit keresett, valami hideget, fagyosat, kiábrándítót.

De kezei alatt szerelmet könyörögve éltek, háborogtak, pihegtek a duzzadó halmok... vagy az ő kezei mozdultak meg simogatásra? Hisz nem akarta... a gömbölyűségek mintha belesimultak volna a tenyerébe és az egész test... mintha jobban hozzátapadna, mintha valami láthatatlan mágnes vonná őket egybe... miért is huzódott hozzá közelebb, hisz nem akarta? Megszédült.

A szobában nagy csönd támadt, egy hangot sem lehetett hallani, csak az asszony kiáltott némán a szerelem után. Kezei nyugtalanul dobálóztak, a pamlag terítőjét simogatták kuszáltan, a rojtokat tépdesték, szaggatták. És szemei szakadatlanul, néma szemrehányással, leplezetlen kéréssel tapadtak a férfire.

Most a ruhájához kapott és hirtelen mozdulattal széttárta. A hófehér fehérnemű alatt kíváncsan, duzzadva bujtak meg a tökéletes formák. A váll, a mell, a csipők, a combok...

Ervin fölugrott.

— Erna... Ne... a szerencsétlenség felé rohan, maga nem tudja mit tesz...

A hálószoba ajtaja elé ment és ott megállt, mintha menekülni akarna, be, el innen, az asszony közeléből. Szinte birkózott az érzéseivel és valósággal visszagyűrte, visszakergette vágyát. Sikertelenül urálennie magát és parancsolólag, határozottan beszélt, nem is nézve rá az asszonyra:

Öltözzön föl szépen Erna és hazamegy... lázas... talán megártott a sok pezsgő és azért felejt el, hogy jövője van, otthona, hogy férje van, akit szeret...

Az asszony fölugrott. Odarohant a férfihez, megfogta két kezét és a szemei közé nézett. Düh, megvetés, vágy, kétségbeesés, alázatos könyörgés váltakoztak abban a tekintetben gyorsan, mint a szüntelenül de mégis újból és újból föl villanó villám.

Erik Walter mint a hipnotizált borzongott meg az átható pillantástól és érezte, ezek a szemek viszik, vonják előre...

Az asszony szorosan mellette állt. Keble a mellén pihent, könnyes tekintete a szemeibe kapaszkodott, görcsösen, elszakíthatatlanul, körülötte a szenvedélyek éjszakája örvénylett. Még egy pillanatilag mozdulatlan maradt, azután hevesen, dühösen magához rántotta és azután mintha mindent csak félig érzett, hallott, látott volna, olyan mámoros lett, úgy bele-szédült a szerelem vad iramába. Csak félig hallotta a vágyó, szerelmes szavakat, ahogyan szakadnak, zuhognak ki a magát odaadni akaró asszonyból. Érezte benne a szenvedély örületét. Borzongott karjaiban, mint egy lázbeteg. Sirt és nevetett, karjait hisztérikusan fonta a nyaka köré mind szorosabban, szorosabban. Forró szája

kétségbeesett dühvel szívla az övét és összeharapta a fogait.

Erik érezte, itt a vég.

Soha nem érzett borzongással fektette viharvert szerelmei ágyára a tiszta asszonyt. Az úgy pihegett meg rajta, mint egy áldozat. Egy remegő, hófehér galamb, amelyik elég, elkárhozik, föl lesz áldozva a nagy szerelem-isten oltárán, az ő dicsőségére.

A bankár gyanuja.

Bürök Leó bankár fősvénységéről hírhedt ember volt. Még a be-téző falatot is irigyelte mindenki-től, még a feleségétől is. Hitvese ezt nem is tudta neki megbocsá-tani és ezért bocsátotta be háló-szobájába Üröm Mór, aki prakti-káns volt férje bankjában.

A fősvény bankár azonban nem-csak fukar, hanem félős termé-szetű is volt, különösen azóta, hogy pénztárosa jó csomó bankó-jával elinalt. Történetünk jelen pil-lanatában Bürök Leó éppen pénz-táros nélkül állott. Közzétett tehát egy apróhirdetést, melyben kiváló erényű, szerény, mérsékelt fizetési igényeket tápláló, megbízható pénz-tárost keresett. Másnap jelentke-zett is nála egy ajánlkozó.

— Szabad tudnom — kérdezte az állást kereső pénztáros — mi az ön fizetési ajánlata?

— Hatezer havonla! — jelen-tette ki a bankár és hangjában a bőkezűség öntudata zengett.

A pénztáros vállát vonogatta:

— No ez nem valami sok, ez-zel nem messzire jutok.

— Elég! — hördült fel gyanak-vóan Brük Leo. — Nem reflektá-lok a szolgálataira.

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá az anténa-engedély: ez ma min-den kulturember legfőbb vágya. Forduljon bizalommal lapunk szerkesztőségéhez vagy kiadó-hivatalához, ahonnan levelére azonnal kap választ díjtalanul.

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-dert és széplővizet használ, mely mindennemű szeplőt, májfolt-t, mitesszert stb. legrövidebb időn belül eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tárá-ban Timisoara, Mehala
(villamosmegálló.)

Nászinduló

— Eredeti kézirat. — Irta Győry Endre. —

Az asszony, a tizenhétéves kis baba-asszony szinte elveszett a magas férfi hatalmas karjaiban, amint szédületesen vitte végig a termen. Az egymás minden kis mozdulatát és hajlását már jól ismerő, összeszokott táncosok szokott bizalmaságával tapadt a férfihez és ha egy-egy őrült iram után megszedült egy pillanatra, selymes feje gyerekes bájjal csuklott az erős férfimellre.

A teremben exotikus parfüm-illat terjengett, a remek estélyi toaettek versenyt vakítottak a pompás csillárral. A fiatalság fáradhatatlanul táncolt, az öregebb asszonyok a házi-asszony vezetésével feketekávéztak a budoárban, a férfiszobában pedig a javithatatlanok kártyáztak.

A zene hangjai összekeveredve a társaság zajával már, mint egy monoton hangzavar morajlottak, a táncolók már talán nem is hallották, mint érezték az ütemeket. Azonban mindez csak látszólagos volt, mert amikor a zene hirtelen elhallgatott, egy pillanat alatt csend támadt, megálltak a párok.

Az asszonyka lihegve támaszkodott táncosára, azután körüljártatta szemeit a termen.

— Nem látja valahol a férjemet?

A férfi csendesen mosolygott.

— Azt hiszem kártyázik...

Az asszonyka visszamosolygott ártatlan babaszemeivel:

— Az lehet... sőt biztos — tette hozzá nevetve.

Azután bájos közvetlenséggel, mint kislány az apját, huzta karonfogva maga után.

— Gyere Laci bácsi, mert már alig állok a lábamon.

Egyszer tegezte, máskor magázta a férfit, aki kis kora óta szinte jóbarátja volt s csak akkor hidegült el barátságuk, amikor váratlanul és apja határozott akarására férjhez ment. Az örökké vidám „Laci bácsi” akkor nagyon elkomorodott, de amikor látta, hogy hajdani kis jópajtása nagyon ragaszkodik hozzá, ismét melléje állt és valóságos hű lovagja lett a fiatalasszonynak, annál is inkább, mert a férje bizony már a negyven felé járt és úgy látszott, a kártyát még fiatal feleségénél is többre becsüli.

— Gyere Laci bácsi...

A férfi mosolyogva követte és jóleső örömmel érezte, milyen bizalmas

nyugodtsággal kapcsolódnak övébe a puha karok.

Két kisebb szobában hatalmas pálmák voltak, a mai estély alkalmából kerültek ide az üvegházból valóságos sátrat emelve a minden jóval megrakott asztalok fölé, amelyek metszett üvegekben megcsillogott az aranyszínű bőlé.

Az asszony tapsolt örömeiben.

— Laci, iszunk... az én egészségemre... — tette hozzá és hizelegve várta a férfi beleegyezését.

Az némán töltött neki.

Csi logó szemekkel gyönyörködött a csillár elé tartott pohárban, azután hirtelen egy hajtásra kiitta. A férfi tettett rosszalással csóválta fejét.

— Mártha... Mártha...

— Még egyet... a maga egészségére, Laci...

Az aranyszínű ital ismét megcsil-

logott a pohárban, azután körülnéztek. A harmadik szoba hálószoba volt. Odámenekültek a tömegből, a zibongásból. Kékes lángú kis örökmécses ezerszínű sugarakkal szórta fel a pamlagot. Az asszony fáradtan dőlt végig rajta, a férfi tanácsatosan állt meg melléte.

— Nos? Üljön szépen mellém, talán fél tőlem...?

— Nem, Mártha... csak...

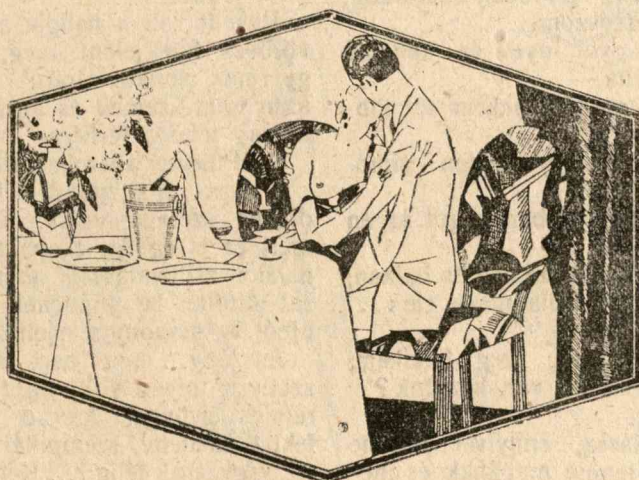
Az asszonyka kíváncsian emelte rá mosolygó szemeit. A férfi tekintete halálosan komoly volt.

— Csak...?

— Mártha, maga ma olyan gyönyörű...

Az asszonyka egy percre gyöngén elpirult, zavartan lesütötte a szemeit, azután, mintegy erőt kapva, fölkacagott. Valahogy a torkából kacagott, színesen, egyszerre több hangon, olyan volt a kacagása, mint a karácsonyi, szent éjféli után felbugó tarkahangu harangjáték.

— Nagyszerű, Laci bácsi, maga kezd kifogástalan társaságbeli ember lenni. Hiába, lassan lassan a jég is fölenged. Megtanult nagyszerűen tán-

Szeparéban.

colni és lám, már kezd bőkolni is. Csak hogy Lacikám, ne mondja soha azt, hogy maga szép, mert a szép-asszonyok ezzel nem elégszenek meg, nekik egyszerre kell hallaniok azt is, hogy tegnap is szépek voltak, sőt, hogy holnap is szépek lesznek, mindenesetre kezdetnek ez is elég.

— Gonyolódik...? — kérdezte mellé ereszkedve a férfi és komoly tekintetét rászegezte az asszonyra. Erős vonásai előreszőktek az árnyékokkal teli fényben, férfias profilje különös kontrasztban állott a szemeiből elősugárzó gyerekes gyöngédséggel és jósággal, halántéka táján finom ezüstsálak fodrozódtak bele sötét hajába.

Az asszonyka hirtelen elkomolyodott, hangjában melegség és bűnbánat rezgett.

— Nem akartam megbántani...

A férfiből hirtelen indulatosan tört ki a szó:

— Hiszen tudja, hogy mindent, de mindent magáért, hogy magával legyenek, maga mellett maradhassak, ügyeljek magára, hogy érezzen egy kis meleget is maga körül, gyöngédséget, jóságot, szeretetet, hogy férjes asszony léte mége álljon egyedül... Mártha... azóta meg akartam kérdezni, mondja... miért titkolták előttem, hogy maga férjhez fog menni, miért tudtam meg csak későn, amikor...

A gyöngye kezek bársonyos érintését érezte az ajkán.

— Egy szót se többet, Laci bácsi, mert megharagszom...

A férfi nagyot nyelt és lángoló arccal folytatta.

— És ne mondja nekem azt többé, hogy Laci bácsi...

Az asszonyka gyengéden simogatta a homlokát.

— Fölmondja a barátságot az én jó Laci bácsim...?

A férfi lesütötte szemeit és halkán, szégyenkezve mondta maga elé:

— Nem... de...

— Mondja csak, öreg Lacikám, hány év különbség van köztünk?

— Husz...

— Lásza-lásza, ennyivel kellene okosabbnak lennie magának és ehelyett olyan, mint egy gyermek, nekem szegény tizenhétéves fejemnek kell okosnak lennem maga helyett is.

— Mert tud okos lenni...

Az asszony fáradtan mosolygott, váratlan ellágyulás lepte meg és halkán, szinte önkéntelenül sugta maga elé:

— Igen... még tudok...

A férfi hirtelen fölkapta a fejét.

— Mártha...

Az asszony fülig elpirult és lesütötte a szemeit.

A férfi tekintete kutatva siklott rajta végig. Amint leült, könnyű selyemruhája fölturnódott és gömbölyű térdei előugrottak alóla. Azt nézte a férfi. Azt a hajlást, azt az ugrást, azokat az árnyékokat. Azután féltékenyen fogta meg a ruha szélét és gyöngéden ráhuzta a kilátszó térdekre. Keze véletlenül odaért a feszülő selyemharisnyához és szinte ijedten kapta vissza, mintha valami megégette volna. Igen, egész testében érezte ezt a lüktető égetést.

Az asszony behunyta a szemét, úgy feküdt a pamlagon, hófehér meztelen vállai karcsuak voltak, mint egy büszke, fiatal hatyué. Mélyen kivágott ruhájából előragyogott a legvakítóbb ékszer: hamvas, leheletfinom bőre, r'zsaszínű husa, a feszes ruha alatt pihegve emelkedett föl-alá gömbölyű keble.

A férfi nézte és vad gondolatok kergetődztek agyában. Ezt még sohasem érezte, ilyen gondolatai még sohasem támadtak. Szinte megijedt saját magától, szorítani kezdte a kemény gallér, fojtogatta a levegő, amely perzselt, mintha tele lett volna az érzékeket megpattanásig feszítő különös villamossággal.

Künn, a teremben a zene uj, vad charlesztonba fogott.

A férfi ideges lett. Szeretett volna menekülni ebből a kínzó, csábító közellétből, kerítő egyedüllétből.

— Táncol?

Rekedt volt a hangja és arcán két vöröses folt jelent meg, mint egy gyermek, amikor elpirul. Az asszony fölnyitotta szemeit és kezét marasztalólag tette a férfiéra.

— Pihenni akarok... itt olyan jó.

A keze rajta maradt a férfién, pedig az szerette volna, ha elhuzza, mert ez is égette, csupa tűz volt és halálos zsibbadással, tompa zugással töltötte be mindenét. Tekintete újból az asszonyra esett.

Asszony... hisz nem is volt asszony... olyan volt, mint egy szerelmes gyöngye, karcsu lány. Ott feküdt mellette, szempillái lehunyva — vagy csak félig?... Keble, mintha gyorsabban pihegne... és csend, nagy csend, mint amilyen vihar előtt szokott lenni.

Igen... mintha vihar volna készőlőben, mintha várnának valamire, mintha történni kellene valaminek és azt is érezte, neki kell elindítani, neki kell megkezdeni ezt a történet.

A félig csukott szempillák alól mintha rámosolyognának azok a csillogó szemek... vágyakozólag...

hívogatólag... vagy talán gunyosan? Kintlódott, vergődött, mint egy nagy gyerek, azután hirtelen fölkapta hát kezébe a tenyerén fekvő bársonyos kis kezét és össze-vissza csókolta.

A szempillák lassan lecsukódtak, a biborvörös ajkak megrándultak alig észrevehetőleg, a meztelen, hamvas bőr úgy foszforeszkált gömbölyű vállain, mint a frissen esett hó az ivlámpás éjszakában.

A férfi egészen közel hajolt hozzá. Az arcához. Érezte az illatát, a melegét, a puhaságát... ajka ott állt az ajka előtt... habozva, vágyakozva és megilletődve mint a tévelygő, a hitetlen a szent templom kapu előtt... nem, mégsem... lopva vissza akart huzódni... amikor kinyitlak az asszony szemei és minden késő lett, nem tudott menekülni, a csillogó szempár vitte, hívta huzta...

Ajkaik vad extázisban találtak egymásra, tépve, harapva, ujjongva, könnyezve, mint amikor az elvesztelnek hitték hosszú utról jöve találkoznak.

Az asszony feje teljes odaadással hanyatlott hátra, a férfi félig maga alatt érezte a ruganyos testet és egyszerre kevés lett, semmi lett számára a csók, akart, maga sem tudta csak többet az asszonyból, a szerelemből, a kéjes gyönyörűségből. Egyik kezével átölve tartotta a pihegő testet, a másik remegve, könyörögve siklott meztelen karjára, a vállaira és onnan a mellére. Először csak végigsimogatta, azután erős tenyerébe vette és szinte őrjöngve érezte, amint a ruganyos gömbölyűség borzongva enged a görcsösen összeszoruló tenyerének.

Behunyt szemekkel feküdt karjaiban a nő, nem szólt, föl sem nézett, meg sem mozdult, csak a szíve táján lázasan fölzugó dobogás kiáltott a férfi felé ezer szerelmes hálát, csókok köszönetet.

A férfi szemeiben könnyek csillogtak a gyönyörűségtől, még soha sem volt ennyire övé a nő. Ujjai tapogatódzva keresték a bimbókat. Azok kemények voltak és duzzadtak, szinte átütöttek az estélyi ruha selymén. Reszkelve, félszegen fogta őket ujjai közé.

Az asszony összerándult, hófehér fogai közül siró, gügyögő, nyöszörgő sóhajítás szabadult el és forró teste körülcsavarodva kigyózt a férfi köré.

Az örök mécses reszkelő sugarakkal vonta be őket, künn fölhangzott a zene. A Lohengrinből játszottak. A nászinduló.

Használati utasítással

— Doktor ur, én meguntam az életemet!

— Mit beszél, báró ur? Ön, aki még csak 24 éves, amellek két milliónak korlátlan ura, teljesen független és erőteljes fiatal ember, ön meri azt mondani, hogy megunt a életét? Hiszen még nem is tudja, mi az élet!

— Ah, hagyja el, dehogyan nem tudom. Nagybátyám mellett volt alkalmam megutálni ezt a szenvedésekkel, unalommal, undorító bűnökkel teljes földi vándorlást. Azt hiszem oly nagy beteg vagyok, hogy legjobb volna meghalnom.

A doktor elnevette magát.

— Meghalni? Engedelmet kérek, báró ur, de önnek ördög baja sincs.

De a doktor többször nem ismételte ezt az állítást.

Másnap, harmadnap jobban megvizsgálta a fiatal bárót és úgy találta, hogy biz az rettenetes beteg.

Először ostoba és együgyű, másodszor tapasztalatlan és felfogásu, harmadszor vére olyan sűrű, mint a háromnapos kovász és negyedszer... no, egy szó mint száz, furcsa egy fiatal ember. Az asszonyokról csak annyit tud, hogy azok szoknyát viselnek, de hogy mi van a szoknya alatt, arról fogalma sincs a jámbornak.

A doktor nemsokára arra a tapasztalatra jött, hogy a bárónak okvetlenül asszonyra van szüksége.

Elmondta neki a jó tanácsot. De a jámbor báró ezt nem értette meg. Végre is a doktor elvesztette türelmét.

— A patvarba is, báró ur, hogy lehet ezt nem érteni. Ön beteg, nagy beteg s betegségére egyedül üdvös orvosság az asszony.

— Hát hol veszek én asszonyt, melyik patikában!

— Házasodjék meg.

— Kit vegyek el feleségül?

A doktor meghökkent.

E pillanatban belépett a doktor ur gyönyörű, tizenhat éves lánya, Erzsike.

— Hopp! Meg van! Fölséges gondolat! A bárónak két milliónyi vagyona van! Erzsike éppen neki való asszony lenne. Ártatlan, szelid, tudatlan, gyermeteg. Nem telt bele három hét és az együgyű báró nőül vette az élelmes doktor egyetlen leányát.

A fiatal pár esküvő után a báró egyik birtokára utazott.

— Ime, édes fiam, báró, átadom neked az egyedüli orvosságot, használd bölcsen és mérséklettel.

Ezeket sugta bucsuzáskor a bárónak a doktor s nyugodtan várta a jó eredményt.

Eltelt néhány hét, Erzsike irt párszor haza atyjának. De ezek a levelek nagyon furcsa levelek voltak egy mézeshetes menyecskétől. Akármelyik apáca-zárdában beváltak volna bőjti imádságnak. A doktor kezdett nyugtalankodni.

Egy nap aztán levél helyett megjött Erzsike maga a férje levelével.

„Uram! visszaküldöm orvosságát, mert nem vehetem hasznát. Meg akarok halni.”

Igy hangzott a levél.

A doktor a fogait csikorgatta.

Nem veheti hasznát az ő leányának! Ilyent mondani. Vallátóra fogta rögtön Erzsikét.

— Édes lányom, tudod-e miben különbözik a hajadon szüz állapota a menyecskétől?

— Tudom! — suttogta Erzsike fülig pirulva.

— Tapasztaltad a különbséget?
— Nem! — rebegé a szegény asszonyka.

— Hát mit csinált veled a férjed? Megfogta a kezedet? Megcsókolt? Atkarolt? Ledőltek a pamlagra, lecsuszott a pongyola a kebledről? Magadhoz szoritottad őt? S csókolózva szerelmeskedtek? Igen vagy nem?

— Igen!

— És aztán?

— Aztán... semmi egyebet nem csináltunk.

— Oh a birka! Hát ez volt a baj! Még ma visszautazol férjedhez.

— Nem, soha!

— Erzsike, legyen eszed.

A doktor visszavonult dolgozó szobájába és hosszú levelet irt a bárónak.

A borítékra a következő címet bigyesztette:

„Kedves vőm! Visszaküldöm az orvosságot használati utasítással.”

Erzsike másnap elutazott és egy hét múlva a doktor a következő sürgönyt kapta:

„Édes doktor-ipam, ön a világ legdicsőbb apája. Erzsike angyal. Remélem, nem fog kihalni a báró Derecskei család.”
B. G.

Ha szép akar lenni, használjon
Kulka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

Vizumokat és más megbízásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintéző
PINKERTONBOY
Timișoara — Telefon 75

Fratii Györfly Testvérek
Műbutorasztalozók
Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány és úri szobák, valamint irodaberendezések készítése szolid árak mellett.

„Perfect”
Bélyegzőgyár, vésnök műintézet és domborműnyomda.
!!!
Gyár: ARAD
Fiók: TIMIȘOARA, Belváros, Szt. György tér 4, az udvarban, (23)

Gutjahr György

Timișoara, II. Bărăny utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai vegytisztító intézet, különlegesség ágytoll tisztításban (régi toll felfrissítése).

Kovinka Somborac, Timisoara
IV. Uri ucca 4. sz.
Mindennemű divatkalapok raktáron, olcsó árak mellett. 28-10

Bármilyen kotta kell önnek,
legolcsóbban kizáróan a
Hegedüs kottásbolt
szállít. Románia legnagyobb szaküzlete. Jegyzékek ingyen
Oradea — Nagyvárad.

Majthényi Károly vízvezeték, villany- és csatornázás szerelő
Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29
Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házteléfono és gázkályha javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

**„Tries”
cipők**
elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Alkalmi ajándékokat
legolcsóbban beszerezhet
Ioan Dumoniu
órás és ékszerész
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25 (Bemgasse)

Rádió-készülékek
erős és tiszta hanggal, **rendkívül olcsón** szerezhetők be lapunk szerkesztősége révén.

Tizszi fejmosság Prof. Dr. Lassar-féle antiszeptikus kátrányszappannal, manikűr, ondulálás és modern hajvágásért fizet Ön 250 leit.

Arcbőrt szépítheti, ha hetenkénti elektromos ultraviolet sugarakkal kezelteti, gőzölteti, valamint masszíroztatja. Kérjen önkezelési utasítást szépségápolásról, hajápolásról és modern testápolásról.

25.- lei beküldése ellenében francó bérmentve küldi:
Nicolin R. Timișoara, Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4

A meztelen test és a szemérem

A moralisták általános fogalma szerint egy nép kulturáját, vagy kulturátlanságát a nő szemérmességéből lehet megítélni, abból a szemérmességből, mely főleg a meztelen test aggodalmas eltakarárásában nyilvánul meg. Minket már gyermekkorunkban szemérmességre és a meztelen testtől való tartózkodásra neveltek; ez az oka annak, hogy életünk későbbi éveiben a meztelen test megpillantása erőtikusan hat ránk. Utalunk itt a vad népek történetére, akik nem tudják mi az a szemérem, de a meztelen testet a maga legtermészetesebb formájában fogják fel.

A nőben az ébredő nemi ösztönrel együtt növekszik a kíváncsiság és innen van, hogy a fiatal lányokat — főleg az internátusokban, iskolákban — valóságos düh fogja el, hogy erőtízálják önmagukat. Hogy erre a célra minden elfogadható eszköz jó nekik, azt mondani is felesleges. Itt első sorban a szem kezd dolgozni, mely az első erotikus impulzusokat közvetíti a lánynak meztelen alakok megpillantásakor, még akkor is, ha ezek csak szobrász, vagy festő kezeitől származnak. Fiatal bakfisok vihogását, titkos suttogását és egymás bökdösését a muzeumban, ki tudná másra magyarázni, mint az először felkeltett erotikára? Pillantásuk mindig visszatér ezekre a képekre, többször is megszemlélik a márványba vágott meztelen testet s piruló arccal és csillogó szemekkel próbálják a fügefalevél mögött megtalálni azt, aminek a látása meg van tiltva. A szüzesség és szemérmesség követelménye, a saját sexualitásának ezzel járó elnyomása, végre alkalmat talál, hogy — ha csak pillanatokra is — levesse a bilincseit. Minél ritkábban és minél később lát a nő férfitestet, annál nagyobb lesz a kíváncsisága és annál nagyobb lesz a szem által közvetített ilyen érzéki benyomásainak az erőtízáló hatása.

Milyen más azoknak a lányoknak és asszonyoknak a gondolkodása, akiket a bilincsektől mentesen nevelnek, akiket hivatott — ez fontos — emberek felvilágosítani az emberi test mivoltáról.

Végre is meg kellene szünni annak az állapotnak, hogy a meztelen emberi testben csak a meztelenséget lássák, vagyis, hogy ez az ember kedélyére erőtízálóan hasson. Akkor a nő erotikája is csakhamar más pályára terelődne. Olyan pályára, mely megfelelné a természetnek és nemi élet jelentőségének. Akkor a szem, ez a legcsodálatosabb érzékszerv, a meztelen test megpillantásakor csak a természet e mesterművének szépségét és fenségét közvetítené az érzéki életnek és ilyen alkalmakkor nem állana tisztára az alsóbbrendű erotika szolgálatában.

Előfordult és a gyakorlati élet számtalan példával igazolta, hogy a gyermekek, akiknél az értelmi képesség korukhoz mérten jobban ki van fejlődve, már 10 éves korukban feltűnően érdeklődnek a nemi élet mozzanatai után és min-

den alkalmat megragadnak arra, hogy ebbeli kíváncsiságukat kielégítsék. Különösen áll ez a leánygyermekre, akiket nemüknél fogva is másképp kell nevelni. Az ilyen gyermeket ügyesen és észrevétlenül fel kell világosítani és kíváncsiságát kielégíteni. Ez még kisebb hiba, mint az, ha az a gyermek 14—15 éves korában elromlik, mert romlottá teszi a sok titkolódzás és kíváncsiság. Mihely a gyermek kíváncsisága ki van elégítve, a titok már nem új előtte, képzeletét már nem izgatja és a meztelen test többé nem képes rá erőtízálóan hatni.

A németországi meztelen tornáknak is egyik főcélja ebben rejlik, márpedig alig lehet hinni, hogy a német népet emiatt valaki kulturátlansággal merné vádolni! (dr. ba.)

— Ne félj lányom, angyal, angyalt csinálunk belőle.

BIRO JOLÁN

H. A. Z. A. S. S. A. G. A.

— Regény —

(12)

Oh, micsoda véres zuhatag ez? Piros drapériát vontak a lámpa elé, vagy összedültek körül a falak? És hova lett ez a sok asszony? Miért hallatszik a beszédjük olyan messziről, mintha a harmadik szobában beszélnének valahol egyszerre, mind össze-vissza, mi fáj itt belül a mellén át, a sziv alatt, mintha hegyes kést forgatna egy szennyes ököl a fehér husu bőrén át? Körül piros vérrózsa fröcs-csenne szét és a szemekből vérkönnnyek hullanak. Nem olyan érzés most ez a rettenetes fájdalom?

Egy percig tartott az egész. A torkán feküdt mégis talán az egész bánata, mert majd megfult; azután pedig köhögve tört ki belőle ez a görcsös fuldoklás. A könnyeknek pompás leplezője volt ez a köhögés.

Már kezdett tisztulni előtte minden. Láta a sok körtés lámpát és a sok beszélő asszonyfejet. A frizurák magas, alacsony, lesimitott, borzas, kisütött és még tíz másféle változatát. Most nagyszerű élességgel tünt szemébe minden ránc az arcokon és minden tulvastagra hintett puderréteg.

Gondolkozott, mit kellene most tennie? Még marad egy ideig s azután...

— Most figyelnem kell ezeket — gondolta — nehogy ők figyeljenek meg engem. Most egészen ide kell figyelni s majd azután...

Azután lassan felállt és átsétált a szomszéd szobába. Egyedül a háziasszonytól bucsuzott el, rosszszullétre hivatkozva. Az autója még nem volt ott. Meghagyta a kapusnak, hogy küldje haza, ha jön. Ő majd bérkocsin megy haza.

Ködös, hideg este volt. Mintha a január visszanezett volna egy napra. Jolán a kívül-belül prémes bundáskájában is erősen fázt.

Negyedórak, vagy talán félórak is teltek el, míg elérkezett a majális uccába. Felnézett az emeleti

ablakokra, azok az ablakok feketén néztek bele az éjszakába, mint a lehunytt szemek.

Jolán mégis felment.

Az inas nyitott ajtót. Jolán bement az előszobába, tovább nem, mert az inas szólt:

— A hadnagy ur nincsen idehaza.

Jolán ránézett. Az jutott eszébe, hogy most hat óra van, talán valamivel több és Sallay ezelőtt egy hónappal még akár jött, akár nem, várta idehaza sóhajtozva.

— Nincs itthon? Hol van?

— Nem tudom. Még három óra-kor elment hazulról.

Felnézett Jolánra. Illő tisztelettel. A szeme egészen lassan gunyorosra vált s mert talán éppen aznap összeveszett a babájával, vagy tudja isten mi okból, azt gondolta:

— Oh, te puccos dáma, kis gonosz asszony, cédácska, megállj csak!

És szemtelen őszinteséggel, kértlenül mondta el a valóságot:

— Délután két órakor csokrot hozatott a hadnagy ur a kertetstől. Piros rózsából. A csokor flusz-papirba volt betakarva és akkor kocsit is hozatott a hadnagy ur és beleült a rózsákkal, nagyságos asszony.

Jolán szerette volna reszkető kis öklét jól belevágni a komiskodó cselédarcba. Vagy szeretett volna bemenni a hadnagy szobájába és jól elzokogni egy óráig a perzsa diványon.

— Igen — mondta fagyos fölényel. Ebben a percben mégis: királynő volt. — A sarokról hoz most nekem egy kocsit. Én majd itt bevárom.

Bement a Sallay szobájába. Vilányt gyújtott és leült.

— Nem szabad sirni — parancsolta önmagának. — Erőtlenség valami a sirás. Gyöngeség, gyávaság... játék... Csak sirni nem.

A hadnagy íromappája ott he-

vert előtte. Rajta egy iv fehér papír. Toll után nyúlt; szálkás, ideges, szép betűvel ráírta:

— Holnap eljövök. Feltétlenül beszélnem kell veled. J.

Egy J. betű és semmi több... Csók, ölelés... semmi. Így. Leírtatta.

— Miért nem jön az a kocsi? Most jó lenne már menni haza, hol el lehet zárkózni könnyen a könnyekkel. Csak itt nem, itt nem sirni már addig...

Oh, ez a drága szoba, ezek a butorok... ezek a falak...

A falakon szögek vannak és a szögeken fegyverek... Mi lenne ha...?

— Egy csunya szinpadi póz — vetette el gyorsan ezt a gondolatot. — A szerető lakásán... a szerető fegyverével... vértócsa a szőnyegen... az idegen cseléd... másnap az újságcikkek... Nem. Ezt nem szabad.

Az inas jelentette a kocsit. Jolán meghagyta az inasnak:

— A hadnagy urnak egy izenettel írtam a papírra. Majd figyelmeztesse rá.

Lassan, döcögősen indult el vele a konflis a városból kifelé. Jolán mozdulatlanul huzódott be a sarokba. A testét olyankor nagy fázás rázta végig — vagy talán nagy fájdalom?

A kocsilámpás sárgán világított rá az arcára. Ez az arc olyan volt, mint egy halotté, akit utolsó perceiben kinnal korbácsoltak véresre.

XXVI.

— Hát igaz, — mondta halálosan csendesen és lehajtotta a fejét.

Sallay hátratett kezekkel sétált. Cigaretta szorított be a fogai közé és a halántéka körül halvány rózsák nyitak egyszerre, ami nála mindenkor az izgalomnak a jele volt.

— Igaz, — mondta. — Még jobb, hogy másoktól hallottad meg, nem

tőlem, ez nehezebben ment volna és én — talán nem is találtam volna el a kellő hangot. De most, hogy tudod, hát...

Leült az asszonnyal szemben. Jolánnak a feltámasztott tenyerébe billent a feje, mint egy letört rózsa. Sallay valami gyenge lelkiismeret-furdalást kezdett érezni.

— Nézd Jolán, napok óta készülök ezt neked megmondani. Régóta nem jöttél és levélben... mégsem lehet, hiába. Én azt hiszem ismerlek Jolán, ha azt mondom, hogy erre te már régóta el lehettél készülve.

Jolán bólintott, szomoruan, igenlően.

— És ha el voltál készülve, — folytatta a hadnagy — akkor ez már mindegy, hogy ki, melyik lány lesz a... Én éreztem, hogy mi régóta távolodunk egymástól. Ha két ember... mert az idő mulik... és aztán... hideg lesz egymáshoz... akkor az a két ember ne szégyelje azt bevallani egymás előtt. Azt hiszem ez a mi esetünk. Oh, minden szerelem megfakul, megsárgul... és elmulik. Mi most a sápadásnál tartunk még, azért tűnik fel úgy, mintha fájna ez a... dolog.

Jolán ezt gondolta:

— Most előhozakodjam neki azzal, hogy ez, amit mond, hazugság? Hogy én szeretem? És nem tudok nélküle élni? Mikor így beszél, ilyen hangon, ilyen hidegen, hát akkor én... előálljak illt az én fájdalommal, az én szívemmel, az én szegény, beteg, tönkrevert szívemmel?

Csendesen mondta:

— Talán megis... Talán nem így van... Talán lehetne ez más képen...

A katoná a fejét rázta.

— Nem, Jolán, ezt nem lehet máskép. Én egy tönkrement ember vagyok. Az apám most készül elvenni egy koldus, puccos, ostoba gentrykisasszonyt. És a földünk otthon különben is... távozóban van. Az apámtól tehát alig várhatok többé jót ebben az életben. Körülöttem meg annyi az adósság, hogy csak az a kérdés, melyik nap zuhan rám, mint egy hólavina és mikor temet el egészen. Tudod mit mondott Aposztolovics bácsi? Akihez te küldtél? — „Meg kell nősnüni kedves barátom. Ha megigéri nekem, hogy egy negyed év alatt jó partit csinál, adok pénzt.” Meg kellett ígérnem.

Tréfásra változtatta a hangját:

— Aposztolovics bácsi kívánta a házasságot. És minthogy te küldtél hozzá, hát tulajdonképp te vagy az oka annak, hogy meg kell nősnöm.

Jolán felemelte a fejét.

— Így beszélsz — dadogta. — Így beszélsz. Ez... ez csunya... ez rut... ez komizáság tőled.

Sallay hirtelen megváltoztatta a hangját.

— No. Csak tréfa volt. Az igazság az, hogy szerelem ide, szerelem oda, pénz kell. A sülyedő hajón be kell tömni a léket. Pénz kell, sok pénz. Az ezredes leányának másfél millió a hozománya és az anyja bárónő.

Csendben ültek egy ideig.

— Szeret? — kérdezte Jolán nagyon halkán.

Sallay legyintett.

— Örültül.

Az asszony nyögdécselve, sirva lázadt fel.

— Legalább ne szeretne! Ne szeretne és te ne szeretnéd.

Sallay mentegetődni igyekezett.

— En? Nem szeretem. Nem. Esküszöm.

— Dehát kit? — reszketett az asszony hangja.

A hadnagy egy utolsó alamizsnát akart adni. Megfogta a Jolán kezét és az asztalon keresztül magához vonta és rászoritotta a fejét. Azt mondta halkán és nagyon forrón:

— Téged.

Megváltó szó volt ez az egy, az asszony könnyei feloldóttak tőle.

— Ne sirj. Ne sirj édesem — mondta a férfi. — Az imént csak azért hazudtam, hogy könnyebbé tegyem a válasunkat. Látnom, nem használt, hát... akkor megmondom az igazat. Mindig, örökké, téged, egyedül téged... Ne sirj.

Az asszony megtörölte a szemét.

— Mennyit kellett sirnom, mióta ismerlek... Teérted.

— Bocsáss meg a könnyekért. Bocsáss meg mindenért, ami rossz volt, tőlem jött és téged ért. Lásd én is sírok, belülről hullanak a könnyeim és fájdalomban mulnak el. Erőt kell vennünk magunkon.

— Ne beszélj most. Szorítsd rá a kezemre a meleg szájadat és ne szólj. Fájt most a hangod.

Aléltan ült a széken. Mint egy eltáncolt selyemkeszkenő, úgy hevert ott. A férfi megcsókolta a

kezét és a fehér kézfej fölnevezett rá őszinte szomorúsággal.

— Milyen jószagu a keze; a bőre, mint a selyem — gondolta. Drága, finom és sokatérő barátság volt mégis ez az asszonyé. Kár, hogy véget kell szakítani.

Jolán elvette a kezét a szeme elől és felnézett. Az arcán álmos nyugalom álarca fehérlett.

— Most tehát vége van — mondta egyszerűen. Eddig tartott az egész. Szép volt, köszönöm neked. Álom volt, talán ostobaság volt, talán nagyszerű és egyetlen valami volt. Te szépen elteszed majd a többi emlékeid közé, mint egy lepréselt virágot szokás. Mégis, ha évek múlva eszedbe jut az egész, mondd azt akkor nyugodtan és könnyörtelenül es egyszerűen: Az az asszony jó volt énhozzám, szegény. Ezt mondd akkor magadban, vagy hangosan, én megérezem majd és jól fog esni, messze tőled.

Sallaynak most először keserűség fojtogatta a torkát. Eldobta a cigarettát.

— Es te? — kérdezte elfogódva.

— Oh, én! Talán én is elteszem a legszebb emlékeim közé. Talán, ha egy év múlva megjelenysz a nevedre sem fogok emlékezni. Lehet az is, hogy a szívem belepusztul az egészbe, ma vagy holnap. Szép is lehet az, könnyes párnán, fénytelen éjszakában, gyönyörű csendben, egyedül és elfelejtve meghalni. Oh be szép lehet az, barátom.

— Jolán, ilyeneken nem szabad gondolkozni. A halál messzé álljon tőlünk. Én már próbáltam, az rettenetes dolog. Élnünk kell nekünk... mert mi még találkozhatunk valaha... valahol... így, mint most.

Jolán felállt. Az arcán torz mosolygás ült kényszeredetten.

— Milyen rossznak gondolsz, uram isten. Képesnek tartanál arra, hogy egy más asszonytól elvegyek valakit.

Sallay lehajtotta a fejét.

— Bocsáss meg.

Jolán lassan felgombolta a keztyűjét.

— Aki pedig most elvesz téged tőlem — szólt halkán — a kis leánynak azt üzenem innen megtörtén, szegényül, hogy szeressen téged egy ezredrészével bár az én szerelmemnek. Akkor is nagyon szeretni fog. Boldog legyen veled és te övele és ne keressen

fel beneteket soha semmi szomorúság.

Feltartotta a fejét egy szűzies mozdulattal; az elfehéredett fejét felemelte lehunytt szemmel és azt mondta még:

— Most csókolj meg utoljára.

A szájuk még egyszer összeforrt egy végső futótűzben. Jolán azután gyorsan lehuzta a fátyolát az arcába és sebesen, mint egy menekülő, elment.

Sallay sokáig állt egy helyben. Bámult és mozdulatlan volt. Olyasforma szorongás fojtogatta, mint mindig, ha élete apróbb-nagyobb ballépéseit elkövette.

— Egy hónap múlva elfelejt — rázta le magáról a nehéz gondolatokat.

Kivette a szekrényből a pezsgősüveget, mely az utóbbi időben megint mindig készenlétben állt idehaza is. Leült vele az íróasztala mellé és a megtöltött poharát csendesen koccintotta oda a kövér palackhoz.

— Isten vele, nagyságos asszony.

XX.

Gedeon Péter egy kis gyógyszerári dobozt vett ki a zsebéből.

— Tegnap panaszkodtál — szölt a feleségének, — hogy mostanában nem tudsz aludni. Tényleg olyan sápadt vagy és olyan beteg színed van... Ma kinn volt a doktor, sajnálta, hogy nem voltál itthon, mondtam, hogy miért kéretük és ő rendelt valami porokat. Minden este végy belőle egyet, jót fog tenni. De vigyázz, valami súlyos mérge is van benne és ép ezért egy kicsit veszedelmes dolog.

Jolán erősen a két kezébe szorította a kis dobozt.

— Vigyázni fogok — mondta halkan.

Erősen és nyugodtan tartotta ápoltt, szép ujjai közt, mint egyetlen, utolsó reménységét.

— Holnap írok Pestre — mondta a férfi. — Körutazási jegyet váltunk. Mikorára kérjem. Azt hiszem elég lesz, ha kedden indulunk?

Mint a gyermek, napok óta az utazás kérdésével játszadozott minden gondolata. Képzletben már expresszvonatok száguldtak vele ismeretlen tájakon át és alig törődött mással.

Az asszony bólintott.

— Jó. Induljunk kedden.

Magában pedig felsóhajtott:

— Hol leszek én már akkor?

Péter odahúzódott mellé. Kényeztetve simogatta az asszony karját.

— Milyen jó lesz istenem... Majd a rohanó vonatban a vállamon lesz a fejed és mint nászutunkon, a karom a derekad körül. Nizzai pálmák alatt, egy fehér padon, ezer ember között, drága fényben egymás mellett, ketten boldogan. Vagy karcsu motorcsónak piros ülésén összebujunk majd és nézzük a mély kékséget s a kék eget. És mindenütt és mindig együtt. Be nagyszerű lesz ez, be szép.

Diákos, naiv, fellángoló boldogsággal mondta mindezt.

Egy élet van: az te vagy. Egy szerelem van: a tiéd. Egy boldogság: melletted lenni.

Jolán most nem birta tovább. Lehajította a fejét és sirt. A feje odakoccant a férfi fejéhez és összeszimult vele. Milyen jó lenne most, istenem, ennek a jó, hűséges embernek elmondani, ami fáj. Elmondani mindent, az egész megszerezengő, halálos, elgyöttrően mély bánatot.

De nem lehet. Ugy kell tenni, mintha azért jönne a köny, mert künn megindítóan süt a holdvilág és olykor a férje mellett szabad elérzékenyülnie a nőnek.

Oh, be jó lenne, ha egyszer megállana a pillanat és jönne egy sötét ember és elrabolna az embertől minden érzést: jót és rosszat. És azután menne tovább velük az élet, vinne tovább, mint egy kifosztott postakocsit az elragadt paripa. Nem fájna semmi és nem lehetne örülni, soha nem örülni azután semminek. Néha ejteni egy-egy halvány mosolyt emberekre, dolgokra, amik tetszenek; néha elnézni messze a hegyek fölött, fátyolodó kékségekbe; de nem engedni közel a szívéhez semmit, sem embert, sem érzéseket. Az ember halkan huzná maga után az életét, mint tetszetős dáma hosszú uszályát. És ez az uszály nem akadna meg soha semmiben.

— Miért sírsz? — és az ura lassan felemelte a lebegyadt fejét.

— Olyan különös az élet, Péter és nekem úgy fáj néha valami, nem tudok neked beszámolni erről a fájdalomról és egyszerűen, ha kacagni tudnék ilyenkor.

Péter aggódalmasan bólintgatott.

— Azt hiszem, értelek. Nem is való az, hónapokig ülni itt, így, de másképen lesz a jövő héttől kezdve.

Jövő hét... Másképp lesz... Mint ha nyitott ablak előtt haladna el és bentől kedves zene hívogatná. Pedig neki el kell mennie ezek előtt az ablakok előtt és kerülni az utat, mely befelé vezet. Meszsziről csüggedt dereku fák bólogatnak és lompos kereszteskékek himbálódznak a halottak ócska kertjében. Miért vezet az út mégis arrafelé?

— Most csókolj meg Péter és erősen tartsd a szájad az én számon.

Nem mondhatta:

— Csókolj meg és érezd sokáig a csókot; bucsucsók az, szegény, jó emberem.

Nem mondhatta:

— Lehunytt szememen ne csóválkozz; kételkedéseket takar és csalódásokat.

Nem szólhatott semmit, úgy borult el ezen a végzetes alkonyaton a férfi keblén, mint ellankadt kamélia, ha elmegy a nap. Bággyadtan és odaadólag utoljára.

Este a szobájában megállott még egyszer, szemlélődve a tükör előtt. Nem érzett sajnálkozást, amikor szemébe tűnt szomorú szépsége, fehér bőrének selymén nem csurogtak le a gyöngeség könnyei. Se nem sikongott benne már esztelen fájdalom: a keserves tépetések sem szaggatták szívét; lehiggadva és megcsöndesedve állt ott: a szemei előtt már szinte tetszetősen lebegett a végső, egyetlen cél.

A lelke néma volt most és hang nélkül. Csupán az a hur zengett benne szörnyűen, amely hónapok óta folyton szólt.

Mosolyogva bucsuzott el a kecses kis porcellánórától, melyet hazulról hozott el a házasságába; régi családi jószág volt és úgy tudott muzsikálni, mintha egy rokokó bál zenekara zengene valahol messzire. Elbucsuzott csendesen és benső, külső vonaglás nélkül, az immár annyira megszokott butoroktól. A vázától, amelyben Sallaytól elhozott virágokat őrzgetett olykor. Az elefántcsont fedelű könyvtől, amelyben imádságok voltak és egy barna hajfűrt, apja utolsó emléke. És áhitattal csókolta meg a fakult daguerotypet, amelyen anyja bánatos arca mosolygott.

Az ágy mellett égett a halvány-színes lámpácska. A szekrénykén még ott hevert egyik lapon behajlva a könyv, amit legutóbb olvastott: egy haladó orosz költő no-

vellái, amiket az Capri szigetén sóhajtott tollba.

Akkor már minden por egybe volt töltve egy nedves ostyába az ezüsttálca szélén.

Mint egy selyempapirba csavart cukorbonbont, olyan gondtalan mozdulattal vitte a szájához.

Eloltotta a lámpát. Kivülről be- ragyogtak a csillagok. Mint egy ezüstszőgekkel kiveret kupola, úgy borult el az ég az ablak előtt.

A szája ize keserű volt. Semmi rosszat nem érzett egy ideig. Pillanatok múlva nyilallott valami erősen a mellébe, mintha jól mell-beütötték volna.

Akkor megijedt.

Felült az ágyán. Mereven bámult az ablakra s mintha felfordult volna körülötte a világ, a csillagos eget látta csak. Százszorosán nagyobb darabon, mint egy ablaknyílás és rengeteg sok csil-laggal.

— Most meg fogok halni — reszketett át rajta a gondolat.

Akkor örült félelem rázta meg és szeretett volna kiugrani az ágyból és felsirni hangosan, jajgatva, könyörögve:

— Ne még! Ne még.

Nem tudott mozdulni, szólni. Lassan összefolyt körülötte minden és visszabukott a párnáira. Csak az eget látta még és a csillagokat, de akkor már nem volt ész-nél. Halkan áthullott valami kinzó, gyötrelmes, fájó ájulásba.

Az az egy csillag nőtt, egyre nőtt. Mintha nagy vizeken feküdt volna, hátán, egy szál deszkán és nem volna szabad megmozdulnia. Alatta pedig nőne, emelkedne a mérhetetlen ár és hullá-mozná, emelné, vinné egyre közelebb ahhoz az egyetlen csillag-hoz.

Azután meg mintha lebillenne a deszkáról. Alatta már nincs víz; remegve zuhanna lefelé a semmibe. Sokáig.

Később mintha zöld fűvön feküdne, folyóparton. A széles víz tulsó partján áll valaki. Egy férfi az és lassan feléje nyújtja a két karját. A folyó azonban lomposan uszik közöttük.

Azt a férfit már megismerte: Sal-lay volt.

Azután elmúlt, elcsendesült min-den.

XXVIII.

— Most már nincs semmi baj. Azt hiszem, nem tévedek, ha azt

mondom, hogy még ma, talán egy-két óra múlva magához fog térni.

Egy nagyon mély férfihang mon-dta ezt és Jolán csodálkozva eszmélt arra, hogy emberi hangot hall maga mellett.

Fel akarta nyitni a szemét; he- ves tüszurásokat érzett a pillái alatt, nem birt felnézni. De egészen világosan hallotta, hogy valaki fel-sóhajtt és egy suttogó férfihang azt mondja:

— Köszönöm, doktor ur.

Az agyában lassan, bágyadtan formálódott ki egy gondolat:

— Hol vagyok édes istenem?

A szívéből most meleg, friss vértömeg indult csendes lüktetés-sel utnak szerte a testébe és ő csendesen megmozdította a bal-karját. Lágy vásznon mozgott a keze és a paplan selymét érintet-te. Azután... egy meleg, öreg kéz-hez simult; az öreg kéz gyöngé-den fogta meg és óvatosan, resz- ketve simította végig.

Most minden erejét összeszedte és felnyitotta a szemét.

Először is két aggódó, öreg szem-párral találkozott a pillantása. A két szem felgyulladón nézett visz-sza és az öreg asszony reszketve állt fel a helyéből.

— Anyám — sóhajtott Jolán és a következő pillanatban már érezte arcán a könnyeket, amik a drága arcról hullottak az arcába, amint Biróné felzokogva az örömtől oda-borult melléje.

A szoba másik végéből valaki az ágy felé sietett. Jolán lassan arra fordította a szemét: Péter állt ott meg sápadtan és abban a pil-lanatban fellobbanó nagy örömmel a jóságos két szemében.

— Te is Péter...? — suttogta erőllenül és a szája szélén enyhe mosoly derengett.

Még látta, hogy a férfi odatér-del az ágya elé és a kezébe ve-szi a kezét. Érezte, amint égő ar-cát odaszoritja a kezéhez egy resz- kető imádattal — azután kimerül-ten hunyta le újra a szemét. Az eszmélete, amely ilyenképen visz-szatért egy percre, otthagya újra.

Másnap délután újra magához

tért és attól kezdve öntudata, ereje, lassan újra megerősödött. Egy hét múlva már ki is kelhetett az ágyból, két hét múlva ki is mehetett a szanatóriumi parkba sétálni a drága napon.

Ez alatt a két hét alatt sem az ura, sem az anyja egy szóval sem hozta fel előtte azt, ami történt. Nevettek, jókedvűek voltak és Jolán velük nevetett és velük együtt izmosodott neki is a jókedve.

Talán a nyolcadik napon ott ült az ablak mellett. A budai hegyek zöld háta mosolygott be kívülről és a nyugati égen vörösen bujt el a nap a hamuszínű, apró fellegek mögé.

Akkor Jolán elmélázva és messzire elnézve, de nem tulságos fájdalommal azt mondta:

— Most... olyan az egész, mintha egy rossz álom lett volna. Most... olyan semmiségnek tűnik fel az egész, mint mikor egy gyerek át akar ugrani egy pocsolyát és befecskendezi a ruháját.

Az anyjától megtudta, hogy az ura még akkor éjszaka felhozta ide a csöndes, híres budai szanatóriumba. Azóta el sem mozdult az ágya mellől, éjjel-nappal reszkelve leselkedett, agódott, könnyörgött és sirt és reménykedett.

Jolán várta, hogy az anyja mikor kérdezi meg tőle:

— Miért tetted ezt a szörnyűséget lányom.

Biróné azonban okos asszony volt és hallgatott. Végül is Jolánnak kellett előrukkolni vele:

— Egy ostoba véletlen volt az egész, anyuskám, egy képtelen, ostoba, előre nem látott véletlen volt. Egy szédület, szórakozottság... egy kis keserűség is talán... tudom is én, mi.

Biróné helybenhagyólag bólingatott. Mosolygott is és Jolán nem tudta megállapítani, mi rejtőzik ez alatt a mosolygás alatt. Akkor megszólalt komolyan és szinte áhitattal:

— Tudod, édesanyám, egy asszonynak sohasem szabad a pillanat hangulatának rabul esni. Fel kell emelni a fejét és okosnak kell lennie...

Később hozzátette:

— Emlékszel-e anyám, milyen öntudatos, okos lány voltam én valamikor? Szinte megdöbbentő okos és józan. Én ezt a lányt... egyszer elvesztettem magamból. Nem tudom innen messziről visszatekintve megállapítani ezt a pillanatot, de elvesztettem és sokáig

nála nélkül voltam. Most itt friss, új öntudattal, azt mondhatnám, új életre ébredtem és hátam megett hagyva egy zavaros és ostoba furcsa életet, most ezt az öntudatos, okos valakit újra megtaláltam. És azt mondom, ezért érdemes volt csaknem meghalni.

Az anyja most úgy nézett rá, mintha nem egészen volna tisztába vele, hogy miket beszél a lánya. Jolán észrevette ezt.

— Te talán nem is tudod ezt megérteni anyám, mert te jó vagy és mindig megláttad azt, hogy mikor hazudik az élet. Én, lásd, nem mindig voltam ilyen jószemű és most, újra a régi okosságommal szinte sirni tudnék azon, hogy a hazug hangulatok milyen ostobául elkápráztatják az embert.

Elgondolkozva tette hozzá:

— Tulajdonképpen kár is volt végighallgatnod ezt a sok számárgót, amit itt most összebeszéltem. Vedd úgy, mintha nem hallottál volna semmit.

Szórakozottan emelte arcához a három szál rózsát, amit a kegyelmes ur küldött neki reggel és ami ott állt egy vázában az ablak széles párkányán.

A kegyelmes ur szobaszomszédja volt Jolánnak. Az első parkbeli séta alkalmával ismerkedett meg vele és az öreg ur, akinek a szürkülő fejét a képeslapok hasábjairól az egész országban ismerték, azóta hódolattal küldött Jolánnak minden reggel három szál fehér rózsát. Péter, mikor a rózsákról Jolán beszélt neki, jókedvűen és bizonyos hiusággal kacagott fel; Jolán csak enyhén és gyöngéd szánalommal mosolygott.

Igy mosolygott a másik uron is, aki a sétéi alkalmával másik szeladonjául beszegődött. Egy fiatal honatya volt, véres száju és erősen divatmajom; egy súlyos párbajsebet gyógyíltatott itt.

Jolán egy napon beleöltötte az ura karjába a karját és levitte sétálni. Péter mostanában újra vizsztatért féligmeddig a gyárjához és csak a délutánokat és az estéket töltötte a felesége mellett.

— Illő lenne talán már az utazásunkról is beszélni — szolt az asszony és lassan hosszú tervezgetésbe merültek bele.

A következő hét egy napját tűték ki az idulás terminusául.

Talán másnap, vagy harmadnap délelőtt Jolán lent ült a szanatóriumi kertben, a mesterséges kis

tó mellett, amely zöld mohás sziklák között terpeszkedett és a szélei felé tele volt smaragdzöld hínárral. Itt ült az asszony egy padon és két férfi ült mellette. Jobbról a kegyelmes ur szivta elmélázva a szivarját és balról pedig a képviselő ur szórta szellemes aperszüit. Jolán magában igen jól mulatott mind a kettőn.

Egy szolga odahozta a postájakat. Jolánét is.

— Nem találtam fent a nagyságos asszonyt — szolt Birónéra célozva.

Jolán átvette a postát. Legfelül fehér borítékon karcsu, lányos betűk. A boríték nyitott.

Kemény kartonlapot vett ki belőle. Messziről látszott, hogy valami családi jelentés. Elolvasta.

Örvendező szülők tudatták benne elegáns nyomtatásban Sallaynak és az ezredes Jutkának eljegyzését.

Jolán elolvasta, azután visszacsuszaltta a borítékba. El sem pirult belé, a keze meg se rezgett, csak a szemét hunyta le egy pillanatra és gyöngé borzongás futott végig a hátán. Olyasforma, mint a nagy betegség után régi keserves lázakra visszaemlékező emberek.

Azután megfogta az egész jelentést és félig a tő fölé hajolva igen apró darabokra szaggatta. A kis papirkockák meggyültek a zöld vízen egy félszeg kis halomba, azután összeomlott a kis papirdomb és a jelentés végső maradványai, mint parányi fehér felhőcskék haragos éjszakai égbolton, szomoruan indultak el jobbra-balra a tő vízen.

Jolán akkor már nem is nézett rájuk. Szívéből kacagott a kegyelmes ur egy kedves, öreges, bánatos viccén.

— V É G E . —

Isten kezében.

Kohn mélyen kihajol a robogó vonatból. Egyszerre elveszti az egyensúlyt és majdnem kizuhan, de a szomszédja egy pap, elkapja. Kohn alig tud magához térni az ijedtségtől s a pap jólelkűen vigasztalja:

— Édes fiam, nem szabad soha megijedni. Mindnyájan isten kezében vagyunk.

Kohn még mindig reszkette feleli:

— Na engem majdnem leejtett.

Ritka vásárlási alkalom!!!

A franciaországi lyoni képeslevelezőlapgyártól, mely Európa egyik legnagyobb és legmodernebb ilyenmű gyára és amelynek gyártmányai az egész világon a legjobb márkának örvendenek,

két millió darab

elsőrangú levelezőlap nagyságu fényképet sikerült szereznünk, melyet hallatlan olcsó árban birunk forgalomba hozni. Meg kell jegyeznünk, hogy a képek eredeti fényképfelvételek, nem nyomda útján és klisével sokszorosított nyomatok, amelyek ma is forgalomba vannak, de amelyek különösebb értékük nincsen.

A fényképek gyönyörű kabinet jeleneteket, kitűnő beállítású női aktokat és ehhez hasonló felvételeket ábrázolnak, amelyek gyűjtőknek is keresett cikkek, nem említve, hogy uri- és legénylakások falán, csinos rájában értékes szobadiszit képeznek. Ezt a

két millió darab

levelezőlap-fényképet hallatlanul olcsó árban birjuk tovább adni.

Hirlapárusoknak, könyv- és papirkereskedőknek, játékbazároknak, dohánytőzsdéknek stb. stb.

darabja 12 lei, rabat ötven százalék

1000 darabos mintacsomag, az összes fényképekből vegyesen összeállitva, a pénz előzetes beküldése ellenében portómentesen szállitja a kiadóhivatal.

Magánszemélyek részére küldünk 500 darabos mintacsomagot, az összes felvételekből vegyesen összeállitva. Erre nézve megrendeléseket csak április hó végéig fogadunk el.

Külföldi szállításoknál kilogrammonként 50 lei portó és ajánlási díj melléklendő. 1000 darab fénykép sulya 4 kilogram.

Ezek az árak csak néhány hétig maradnak érvényben, amíg jelen készlet tart, tehát az érdeklődők rendeléseiket azonnal adják fel. Levélbeli érdeklődésre válaszbélyeg csatolondó külföldről is.

DIVAT-SZÉPSÉG-SZERELEM

Hiteles történelmi feljegyzések nyomán írta: BUTTYÁN VILUS. — Eredeti kézirat. — (Folytatás)

Aszpázia, Periklesz híres barát-nője, az ifjú görög asszonyokat maga köré gyűjtötte és bölcs tanácsokkal szolgált nekik arra nézve, mi módon lehet leginkább a férfiak tetszését megnyerni. A görögök szokásait átvették a rómaiak és hogy az apostolok milyen véleményvel voltak a női szépségről, Szent Ferencz példája mutatja, aki erkölcsös életre és bájaik gondos ápolására intette a keresztény nőket.

Már az ős Egyiptom leányai is fehérre meg vörösre festették arcukat, ajkaikat pirosították és hajukra illatos olajat öntöttek. Egyiptomi mumiak körmei sárgára voltak festve; az előkelőbbek pedig bearanyozták.

Az asszonyi szépségből legelőször a görögök csináltak művészi kultuszt, mely a női formák tökéletességét Afrodité alakjában tette imádat tárgyává. Oltáraikon a szerelem istennőjének varázslatos szépségű képmása állt: Pigmalion, Zeuxis, Phidias, Liszippus és a többi nagy mesterműve a plasztika csodákezü nagyjaié, akik a női szépség tanulmányozásában addig nem látott eredményeket értek el. Közülük Zeuxis a földi szépség remekét Páris királyi kedvesében, Helénában vélte felfedezni és a róla készített szobra alapján a régiek az asszonyi szépség harminc követelményét állították fel és pedig: Fehér legyen: a bőr, a fog, a kéz; fekete: a szem, a szempilla és a szemöldök; rózsaszín: az ajak, az arc és a köröm; hosszú: a haj, a derék, az ujjak; kicsiny: a fog, a fül, a láb; keskeny: a száj, a derék, a lábfej; széles: a medence, a mell és a kebel; erős: a kar, a comb, a lábszár; se kicsiny, se nagy: a kebel, az arc, a fej; vékony: az ujjak, a kézcsukló és a boka. Természetes, hogy ez a harminc követelmény, mely a szép Heléna szépségét formálta, lehetőleg a leginkább esetben találkozunk ugyanabban az asszonyban. De ha egyik-másik hiányzik is, maga a természet a legmesszebbmenő pótlásokról gondolkodik oly módon, hogy egyes testvérek lebilincselő bája elfelejtse, kiegészítse a hiányokat. És ahol a természet egy kissé mostoha maradt, ott igen sokat tehet a célszerű testápolás és a ma már nagyon előrehaladott és okosan alkalmazott kozmetika.

Egyes világszép asszonyok emlékét és szokásait a történelem is megőrizte. A szép Barbara, Husz János felesége, embervérben fürdött, hogy üdeségét megőrizze. Rendszeren apródjait csalta törbe. A szüzek vérében fürdő Báthory Erzsébet legendáját mindenki ismeri.

A szépségre a tizenharmadik században sokat adtak és még a mosoly is a legszigorubb tanulmány tárgya volt. A dámákat kiskoruktól arra tanították, hogy mosolygás közben ajkukat kerekre csucsorítsák, csak a felső fogsort mutassák, amelyet azonban az alsó ajaktól a világot sem szabad elválasztani. Fennmaradt egy akkori szép asszony jellemző mondása: „Sokat sirni, sokat nevetni és sokat szeretni nem szabad, mert árt a szépségnek!”

Különösen kiváló studiuma volt az arcbőr ápolása a rokokó hölgyeinél. Társaságbeli asszony soha sem ráncosan, sem sápadtan nem mutatkozott. A nap sugarsinak káros hatása ellen fekete álarccal védekeztek és lefekvés előtt pedig viaszos kendőt kötöttek homlokukra, nehogy ráncosak legyenek. Az arc harmónikus szépsége mellett a kecses mosoly, a szelid tekintet és az elegáns megjelenés volt az, amit az akkori nők elsajátítani iparkodtak.

Már olvastunk a bibliában is kendőzött arcú asszonyokról és a keleti háremek urai magától értetődő toalett-cikknek tartották kedvenceiknél az arcfestést. Keleten korán divatba jött ezenkívül a köröm festése is hennával és a szempillák megfeketítése, hogy a szem nagyobbak lássék. Aki fehér arcbőrrre vágyott, kréta és bablisztkeverékkel puderozta magát, később azonban számartejből és kenyérből készült masszát kent éjjelre az arcára.

Római matrónák körében, akik egyébként a görögöktől tanulták a divatot, nagyon használatos volt egy arcfinomító olaj, melyet Poppea császárné talált föl. Ezt éjjel alkalmazták az arcon és a kézen, nappal pedig számartejjel finomították a bőrüket.

A számartej általában nagyon elismert és népszerű szépítőszert volt és Poppea császárnét, bárhova utazott birodalmában, egész számarménés kísérete az udvari emberein kívül.

Herkulanum romjai között drága kristályszelencékben a mai modern festékekhez teljesen hasonló pirosítót is találtak, de vannak adatok, melyek szerint méz és sáfránykeverékből is készült arcfesték. A guszthus egyébként már akkor nagyon különböző volt és Caesar följegyzéseiből tudnak róla, hogy az általa legyőzött britek kékre festették az arcukat. A régi kínaiaknál is nagyon el volt terjedve a smink és a császári palotában szolgálatot tevő udvarhölgyek évenként egy millió talért költöttek arcfestőszerekre.

Itáliában sokkal korábban volt divatos a smink, mint Franciaországban, ahova Franciaország két koronás asszonya vitte be: Valois Margit és Medici Katalin. A kozmetika is ekkor indult el hódító útjára. Soha fodrászoknak, toalettművészeknek és szépítőszerek készítésével foglalkozóknak olyan gyöngyéléte nem volt, mint a tizenhetik században De la Vallière, Montespan, Du Barry és Pompadour asszonyok korában, amikor a francia királyok udvarában finom, puha, fehér asszonykezek országok sorsát igazgatták. Párisból terjedt azután el az európai udvarokban, a leghamarabb a bécsi dámák kaptak az új módon. Az orosz asszonyok között lett a legközönségesebb az arcfestés, ott még a paraszt nők is nagyon kendőzik magukat. Sokkal nagyobb művészet ennél fehérre varázsolni a barna arcbőrt. A legcsodásabb szert erre az Antillák kreolnői használják. Egy ott tenyésző fának belső kérgéből nyert folyadék öt-hat nap alatt minden fájdalom nélküli teljesen lehámoltja a felső napégette bőrt. Az ujonnan képződő fehérbőrt két hétig a szobában kell óvni.

(Folytatjuk.)

Szerkesztői üzenetek

— Névtelen levelekre nem válaszolunk. — Kéziratokat nem adunk vissza. — Levelet csak válaszbélyeg ellenében irunk.

TORDAI MIHÁLY. Megkésétt, mert néhány sorba belejavítottunk. Csak a jókból a legjobbakat kérjük. Amint tapasztaltuk, ki tudja magát fejezni versben keresett, stilusos szavakkal is.

— UJ KIBOCSÁTÁSU — FÉNYKÉPEK

Értesítjük olvasóinkat, hogy külföldről sikerült beszereznünk 100 széria újabb, teljesen új kibocsátású fényképeket, amire május 31-iki határidőre előfizetést nyitunk. — A képek rézkarcszerű, művészi kivitelű, érdekes és ritka fényképek, csak műgyűjtők számára, pikáns beállításban. A képek a legkényesebb izlést is kielégítik és felette állanak minden más hasonló képeknek.

10 darabos széria ára:

300 lei, 80 ckor. 125 dinár, 11 pengő;

14 darabos széria ára:

380 lei, 95 ckor. 155 dinár, 13 pengő.

A két széria együtt megrendelve: 650 lei, 170 ckor., 270 dinár, 22 pengő. — Belföldön az összeghez 12 lei mellékelendő ajánlási díjra.

A képek május 31-én kerülnek szétküldésre és csak annyi lesz belőlük rendelve, ahány előfizető rendeli azt meg előzőleg. Tehát május 31-én túl érkező rendeléseket elintézni nem tudjuk.

A pénzt kérjük beküldeni Dr. Benedek Margit szerkesztő folyószámlájára a Magyar Általános Hitelbank r. t. fiókjához, Timișoara. Ezzel el akarjuk kerülni a sok és felesleges postaköltséget, mert ebben az esetben nem kell utánvét mellett küldeni, ami 35—40 leiel drágítja meg a képeket. Külföldi olvasóink is postautalványon küldhetik be a pénzt a fenti címre.

A pénz feladásakor egyidejűleg kérjük az alábbi megrendelő lapot kivágni, kitölteni és nekünk beküldeni, Tiszta, olvasható és pontos címet kérünk. Akik a megrendelő lapot kivágni nem akarják, azok levelező lapon írjanak.

Megrendelő lap

T. Kiadóhivatal!

Értesitem önöket, hogy lapjokban hirdetett 10 (14) darabos fényképszériát megrendelem a következő árban: 10 darab: 300 lei, 80 ckor., 125 din., 11 pengő.

14 darab: 380 " 95 " 155 " 13 "

Két sz. együtt: 650 " 170 " 270 " 22 "

(A nem kívánt ár törlendő.)

A széria fenti árát Dr. Benedek Margit szerkesztő folyószámlájára a Magy. Ált. Hitelbank fiókjához, Timișoara, a mai napon postautalványon feladtam és ajánlási díjra 12 leit mellékeltem. Kérem a szériát (szériákat) május 31-én alábbi pontos címemre díszkrét csomagolásban elküldeni.

Kelt 1928.

Tisztelettel:

pontos cím.

olvasható név.

Timișoara, 1928 március 21

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

a Grand Hotel mellett

Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

Granatir Traján

Műkelmefestő és vegytisztítóintézete
Fiók: Timișoara III, Hunyadi ut 6.
Mária mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő-her-
ceg ucca 12. a Várady plissé és
gouvre intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák
festését és vegytisztítását.

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagylalt és jeges
kávé Mann cukrásznál kaphatók.
Timișoara, II., Andrási ut 12.

Vésnöki munkák!

Figyelem!

Alkalmi ajándékok

vésése rendkívüli olcsón

Atelier de Gravura, Timișoara I.
Mercy ucca 2.

Megjelenik minden kedden

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj